THE

Proverbs of Solomon

BY

Rev. Fr. Emmanuel of the H. Ghost,

T. O. C. D.

E10

MANNANAM.

PRINTED AT THE ST. JOSEPH'S PRESS.

1921.

സൊളൊമോൻെറ

സുഭാഷിതങ്ങൾ.

ദിവ്യശ്രീ

ക. നി. മൂ. സ. മാണിക്കത്തനാരാൽ

വിരചിതം.

വി. യൌസേപ്പു പി. മുദ്രാലയം,

മാന്നാനം.

൧൯൨൧.

സമർപ്പണം.

സുറിയാനിസഭയുടെ മകുടാലങ്കാരവും, സന്മാർഗ്ഗതത്വങ്ങളും വേദാന്തസിദ്ധാന്തങ്ങളും പദ്യകൃതികൾ മൂലം മനുഷ്യഹൃദയങ്ങളിൽ തറച്ചുറപ്പിച്ച വിശുദ്ധകവിയും, സാർവ്വത്രികസഭയുടെ "മല്പാൻ" എന്ന് ൧൫-ാം ബനദിക്തോസ് മാർപ്പാപ്പായാൽ പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യപ്പെട്ട വിജ്ഞാനനിധിയുമായ മാർ അപ്രേമിന്റെ തൃപ്പാദങ്ങളിൽ ഈ ചെറിയ പുസ്തകത്തെ ഏററം താഴ്മയോടെ സമർപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ക. നി. മൂ. സ. ബ. അമ്മാനുവേലച്ചൻ രചിച്ച "സോളമോൻെറ സുഭാഷിതങ്ങൾ" എന്ന ഈ പുസ്തകം ന. സഭയിലെ രണ്ടച്ചന്മാർ പരിശോധിച്ചിരിക്കയാൽ പ്രസിദ്ധംചെയ്യുന്നതിന്ന് അനുവദിക്കുന്നു.

ക. നി. മൂ. സ. പ്രിയോർ ജനറാൾ

യൗസേപ്പു അലക്സാന്ത്രോസ് പ.

ܡ. ܝ. ܐܠܟܣܢܕܪܘܣ ܝܘܣܦ

ܒ. ܣ. ܡ. ܢ. ܠ.

മാന്നാനം,
൧൦൯൬ മകരം ൨൦.

Imprimatur.

ܬܐܘܡܐ ܟܘܪܝܐܠܫܪܝ ✠

ܡ: ܬ: ܐ ܕܫܢܓܢܫܪܝ.

Changanacherry,
27 January 1921.

അവതാരിക.

നമ്മുടെ മാതൃഭാഷയായ കൈരളിയ്ക്കു്, അവളുടെ വ്യാപ്തിയ്ക്കു തക്ക പുഷ്ടി ഇല്ലെന്നുള്ള വാസ്തവം വ്യസനപൂൎവ്വം സമ്മതിക്കയേ തരമുള്ളു. ഈ ന്യൂനതയെ പരിഹരിയ്ക്കുന്നതിന് ആംഗല മലയാളഭാഷകളിൽ ഒരുപോലെ വിദഗ്ദ്ധന്മാരായ വിദ്വാന്മാർ യഥാശക്തി ശ്രമിപ്പാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നതായി കാണുന്നതിൽ അനല്പമായ സന്തോഷത്തിനു വകയുണ്ടു്; എങ്കിലും പുറത്തു വന്നിട്ടുള്ള കൃതികളിൽ മിക്കവയും ശൃംഗാരരസപ്രധാനങ്ങളും സന്മാൎഗ്ഗവിരുദ്ധബീജങ്ങളടങ്ങിയവയും ആകകൊണ്ടു് ബാലവല്ലികളുടെ ഹൃദയങ്ങളെ പ്രായേണ അവ വഷളാക്കുന്നു എന്നുള്ളതു് ഏററം പരിതാപകരമായ ഒരു വാസ്തവമാണു്. അതിനാൽ, ദൈവഭയത്തേയും ജ്ഞാനത്തേയും ഹൃദയങ്ങളിൽ ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്ന ശ്രേഷ്ഠഗ്രന്ഥങ്ങളാണു് ഇപ്പോൾ അത്യന്താപേക്ഷിതമായിരിക്കുന്നതു്. ഏതാദൃശമായ ഒരു കൃതിയാണു് എന്റെ മുൻപിലിരിക്കുന്ന ഈ ചെറിയ പുസ്തകം. ഇതിൽ അനുഷ്ടുപ്പുവൃത്തത്തിലുള്ള ൧൦൦ ശ്ലോകങ്ങൾ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഈ കൃതിയുടെ വിഷയം, ജ്ഞാനികളിൽ അഗ്രഗണ്യനെന്നു് സൎവ്വസമ്മതനായ ശോലമന്റെ സുഭാഷിതങ്ങളിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന ശ്രേഷ്ഠതരമായ ചില തത്വങ്ങളാണു്. മൂലഗ്രന്ഥം വായിച്ചാൽ എന്നതുപോലെയുള്ള രസം ഈ തൎജ്ജമയെ വായിക്കുന്നവൎക്കും അനുഭവിപ്പാൻ കഴിയും എന്നു് പ്രത്യേകം പ്രസ്താവിയ്ക്കേണമെന്നില്ല. അനുഭവിച്ചുതന്നെ അറിയണം. ഉദാഹരണത്തിന്നായി രണ്ടു ശ്ലോകം പകൎത്തുന്നു:—

1 ക്ഷമയുള്ളവനോടേതു-
യോദ്ധാവും സമനായിടാ;
നഗരങ്ങൾ പിടിക്കുന്നോൻ
ജിതാത്മാവോടുമൊത്തിടാ.
2 ജനിപ്പിച്ച പിതാവിനു
വഴിപ്പെട്ടു നടക്കണം;
വൃദ്ധമാതാവിനെച്ചെറും
തുച്ഛമാക്കാതിരിക്കണം.

ഈ ശ്ലോകങ്ങൾ എത്രയൊ ലളിതങ്ങൾ! അവയുടെ അൎത്ഥങ്ങൾ എത്രയൊ ഗംഭീരങ്ങൾ! ആശയങ്ങൾ എത്ര ഗഹനങ്ങൾ! കിംബഹുനാ, ഈ വക സൽഗ്രന്ഥങ്ങളെ വായിച്ചു രസിക്കുന്നതിന് കഴിയാത്ത ശൂന്യഹൃദയന്മാർ ഉണ്ടെങ്കിൽ വ്യസനിക്കയല്ലാതെ നിവൃത്തിയില്ല. ഈമാതിരി പുസ്തകങ്ങൾക്കാണ് പാഠപുസ്തകപ്പട്ടികയിൽ സ്ഥലം അനുവദിക്കേണ്ടതു്. പക്ഷെ ശൃംഗാര രസത്തിൻെറയും ദുർഭാഷണങ്ങളുടെയും അഭാവം ഒരു ന്യൂനതയായി കരുതിവരുന്ന അധുനികകാലത്തിൽ ഏതൽസംബന്ധമായി അധികം വിസ്തരിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ലല്ലൊ. സന്മാൎഗ്ഗബോധമുള്ളവർ-വിശിഷ്യ, ക്രിസ്ത്യാനികൾ- ഈ കൃതി വാങ്ങി വായിക്കാതിരിക്കകയില്ല എന്നു ഗ്രന്ഥകൎത്താവിനു ഒരു കൃതാൎത്ഥതയ്ക്കു നിശ്ചയമായും അവകാശമുണ്ടു്.

സുഭാഷിതത്തിൻെറ ശേഷം ഭാഗങ്ങൾ കൂടി യോഗ്യനായ ഗ്രന്ഥകൎത്താവിൻെറ പരിശ്രമഫലമായി അചിരേണ വെളിയിൽ വരട്ടെ എന്നുള്ള ആശംസയോടുകൂടി വിരമിക്കുന്നു.

ചെങ്ങളം, ൧൦൮൫ ൫൪ ൩. | ഭേകയ്യാൻല്ലാക്കൽ ജെ. അബ്രാഹാം കത്തനാർ.

അഭിപ്രായം.

പാലാ,
൧൯൧൭ ജനുവരി. ൯൨൧.

ദിവ്യശ്രീ ക. നി. മൂ. സ. എമ്മാനുവേൽ അച്ചൻ
അവർകൾക്ക്.
ചെത്തിപ്പുഴ.

ലളിതപദ്യ സുഭാഷിത ഭാഷയെ-
ത്തെളിവകം കവിയുംപടി നോക്കി ഞാൻ
കുളിരനോപമമിക്കൃതിപേത്തുമുൾ-
ത്തളിരിലേവനുമേകുമസംശയം.

സുധികളേകമനസ്സോടു വാഴ്ത്തുവോ-
രധികമേന്മകലന്ന സുഭാഷിതം
അധിപതിസ്സുമതിൻപടി ദീനനും
നിധികണക്കഴിവറെറാരു വിത്തമാം.

മതിമയക്കമമന്ദമകന്ന സൽ-
ഗതി ലഭിപ്പതിനൊത്തവിധം നരൻ
ക്ഷിതിയിൽ വാണിടുവാൻ ശരിയോടുമീ-
ക്കൃതിയിലുണ്ടുപദേശമനല്പമായ്.

ഭുവനവിശ്രുതമാകുമിതിൽപ്പെട്ടും
പ്രവരമാമുപദേശമശേഷവും
അവസരോചിതമാണവ തീർച്ചയാ-
യവധിയററരുളും തെളിവേവനും.

നരകുലത്തിനു ദുഷ്കൃതമാം ഭയ—
ങ്കരതമസ്സു നിറഞ്ഞ ധരിത്രിയിൽ
പരമദീപസമാന മജസ്രമീ—
സ്സരസമാംകൃതി നേർവഴി കാട്ടിടും.

നെറിവുശേമുഷി നീതിവിവേകമൻ—
പറിവുദാരതതൊട്ടുഗുണോല്ക്കരം
ചെറിയവക്കരുളാൻ കവനങ്ങളി—
ത്തറിയിലുള്ളവ മേത്തരമെത്രയും.

കൊടിയ തിന്മകളിൽ പ്രതിപത്തിയാ—
യടിപിഴച്ചു യുവാക്കളനന്തരം
മുടിവുതേടുവതിന്നിടയായിടാ—
പ്പടി തുണച്ചിടുമീവിധമാം കൃതി.

പരഗുണത്തിനു ദീക്ഷവഹിക്കുമ—
ങ്ങുരവെടും കവനങ്ങൾ നിമിത്തവും
ധരയിലേറെ ഗുണങ്ങളുതിർത്തിടാൻ
പരമനീശനനുഗ്രഹമേകണം.

കട്ടക്കയത്തിൽ ചെറിയാൻമാപ്പിള.

ഉപോൽഘാതം.

സോളൊമോൻെറ സുഭാഷിതങ്ങളിൽ ചിലതിനെ പദ്യരൂപത്തിൽ ഇവിടെ പറയുന്നു.

സുഭാഷിതങ്ങളെല്ലാംതന്നെ കാൎയ്യസംപൂൎണ്ണങ്ങളും ജീവിതത്തെ യഥാവിധി നയിക്കുന്നതിനു ഉപയുക്തങ്ങളുമാണ്. സോളൊമോൻെറതാകട്ടെ, അദ്ദേഹത്തിൻെറ അനന്യലബ്ധമായ വിജ്ഞത്വംകൊണ്ടും സൎവ്വോപരി ഈശ്വര നിവേശനത്താൽ അദ്ദേഹം അവയെ പറഞ്ഞിരിക്കുകകൊണ്ടും സന്മാൎഗ്ഗ ജീവിതത്തിനു വിശേഷിച്ചും ഉപയുക്തങ്ങളാണെന്നുള്ളതിൽ രണ്ടുപക്ഷമില്ല.

നമുക്കു ധൎമ്മജീവിതത്തിൽ മാൎഗ്ഗദൎശികളായിരിക്കേണ്ട പ്രസ്തുത ദൈവവാക്കുകളെ നിഷ്പ്രയാസം മനസ്സിൽ ഉറപ്പിക്കുന്നതിനും, അവ ശിലാരേഖപോലെ അവിടെ ഉറച്ചു നില്ക്കുന്നതിനും കവിതാരീതി ഉത്തമമായിരിക്കുമെന്നു കരുതുകകൊണ്ടാണ് ഇതിനായി ഉദ്യമിച്ചിട്ടുള്ളത്.

നാനാൎത്ഥങ്ങളും സാരാൎത്ഥങ്ങളും നിറഞ്ഞ ഈ വേദവാക്യങ്ങളെ കഴിയുന്നതും അനുപദമായിത്തന്നെ ഇവിടെ എടുത്തു പറയണമെന്നായിരുന്നു എൻെറ ഉദ്ദേശ്യം. അത് ഒട്ടെല്ലാം സാധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു വിശ്വസിക്കട്ടെയൊ? ഈ ഉദ്ദേശ്യസിദ്ധിക്കായി ശബ്ദാലങ്കാരാദി ചമൽക്കാരങ്ങളെ പലേടത്തും പരി

ത്യജിക്കേണ്ടി വന്നിട്ടുണ്ട്. ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസത്തിന്റെ സംഗതിയിൽ നിഷ്കൎഷിക്കാഞ്ഞതിന്റെ കാരണവും ഇതുതന്നെ. വേദോക്തങ്ങളെ അൎത്ഥഭംഗംവരുത്താതെ മുഴുവൻ ചുരുങ്ങിയ പദസഞ്ചയത്തിൽ പ്രതിബിംബിപ്പിക്കുന്നതിനു പരിശ്രമിക്കുന്ന ഒരുവന്റെ നില, കരചരണങ്ങൾ ബന്ധിക്കപ്പെട്ട ഒരാളുടേതുതന്നെയാണെന്ന് വിശേഷിച്ചു പറയേണ്ട ആവശ്യമില്ലെന്നു കരുതുന്നു.

സുറിയാനി, ലാററിൻ എന്ന ഇരു ഭാഷകളിലുമുള്ള വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ചിലേടത്തെല്ലാം നിസ്സാരങ്ങളായ ചില ഭേദഗതികളുള്ളതാണല്ലോ. അങ്ങനെയുള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽ രചനാസൌഗമ്യത്തെ ഉദ്ദേശിച്ച് ഏതിനെ ഇവിടെ അനുഗമിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നുള്ളത് അദ്ധ്യായം, വാക്യം ഇതുകളുടെ പിറകെ ചേൎത്തിട്ടുള്ള "P" "V" എന്ന രണ്ടു അക്ഷരങ്ങൾ ലക്ഷീകരിക്കുന്നു. "P" സുറിയാനിയിലുള്ള "പ്ശീത്താ" എന്ന പ്രസിദ്ധ വേദഗ്രന്ഥത്തെയും, "V" ലാററിനിലെ "വുൾഗാത്ത" (Vulgata) എന്ന വിശുദ്ധ ലിഖിതത്തെയുമാണ് നിർദ്ദേശിക്കുന്നത്.

അൎത്ഥം സുഗമമല്ലാതെയുള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽ കൊൎന്നേലിയൂസ്–അ–ലാപിദെ (Cornelius a Lapide) തുടങ്ങിയുള്ള വിഖ്യാതന്മാരുടെ വ്യാഖ്യാനങ്ങളെ ആസ്പദീകരിച്ചു ചില സൂചനങ്ങൾ കൂടി ചേൎത്തിരിക്കുന്നത്, വേദവാക്യജ്ഞാനം അത്രതന്നെ ഇല്ലാത്തവൎക്കും ബാലന്മാൎക്കും പ്രത്യേകം പ്രയോജകീഭവിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

കുടുംബങ്ങളുടെ ഭാവിശ്രേയസ്സും ഭാഗ്യവും ഇന്നത്തെ കുട്ടികളുടെ ഭാവിജീവിതത്തെ ആശ്രയിച്ചിരി

ക്കന്നു. ശൈശവംമുതൽ സന്മാൎഗ്ഗതത്വങ്ങളെ അവരുടെ മനസ്സിൽ വിതരണംചെയ്യുമെങ്കിൽ അവരുടെ ഭവിഷ്യജ്ജീവിതം സാന്മാൎഗ്ഗികവും ശോഭനവുമായി ഭവിക്കും. അതിനാൽ തങ്ങളുടെ സന്താനങ്ങളുടെയും തങ്ങളുടെ തന്നെയും ശ്രേയോഭിവൃദ്ധിയും യഥാൎത്ഥഭാഗ്യവും അഗ്രഹിക്കുന്നവരെല്ലാം, പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ഈ സദുപദേശങ്ങൾ സ്വപുത്രീപുത്രന്മാരുടെ ശ്രവണേന്ദ്രിയങ്ങളിൽ എത്തപ്പെടുന്നതിനു ഇടയാക്കാതിരിക്കയില്ലെന്നാണ് എന്റെ ദൃഢമായ വിശ്വാസം.

ഈ പ്രസിദ്ധീകരണംമൂലം ധൎമ്മജീവിതവും അതിൽനിന്ന് ഉളവാകുന്ന ഐഹികവും പാരത്രികവുമായ ക്ഷേമൈശ്വൎയ്യങ്ങളും അല്പമെങ്കിലും വൎദ്ധിക്കുന്നതിന് ഇടയാകുമെങ്കിൽ എന്റെ പ്രയത്നം സഫലമായി.

ചെത്തിപ്പുഴ ആശ്രമം
൯൨൨ നവംബർ ൧.

ക. നി. മൂ. സ.
മാണിക്കത്തനാർ.

സുഭാഷിതങ്ങൾ.

1 പ്രാജ്യപൌരുഷനായുള്ള
സോളൊമോന്റെ സുഭാഷിതം
തിരഞ്ഞെടുത്തു ഞാനേതാൻ
പറഞ്ഞീടുന്നു ഭാഷയായ്.

2 വൃദ്ധന്മാൎക്കറിവേറാനു–
മുണ്ടാവാനും യുവാക്കളിൽ:
സത്യം, നീതി, വിവേകങ്ങ–
ളുദിക്കാനുമിതുത്തമം.

3 താതനാകിയ ദൈവത്തിൻ
സൂനു, മാനുഷ രക്ഷകൻ,
മാനസത്തിൽ വസിക്കട്ടെ–
'മ്മാനുവേൽ'മമനാമകൻ.

4 സൎവ്വേശഭയമാകുന്നു
സുജ്ഞാനത്തിൻ സമുത്ഭവം;
ഭോഷൻ തിരസ്കരിക്കുന്നു
വിജ്ഞാനം ശിക്ഷണങ്ങളും. 1–7.

5 പിതൃശാസനമെൻ പുത്രാ
സ്വീകരിക്കുക സാദരം;
മാതൃവാക്യങ്ങളേയും നീ–
യാദരിക്കുക സൎവ്വദാ. 1–8.

6 ദൈവമാകുന്നു മൎത്ത്യൎക്കു
വിവേകത്തെക്കൊടുപ്പവൻ;

അവിട്ടത്തെ മുഖാബ്ജത്തിൽ
നിന്നാണറിവു ബുദ്ധിയും. 2–6. P.

7 ഗുണികൾക്കു സുതാ രക്ഷ
വിരവോടേകുമീശ്വരൻ;
നിർവ്വ്യാജമാനസന്മാൎക്കു
തുണയായുമിരുന്നിടും. 2-7. V.

8 സച്ചിന്ത നിന്നെ മൽസൂനൊ!
കാത്തുകൊള്ളുമനാരതം;
നീതിമാൻെറ വിവേകം നിൻ
രക്ഷസ്സ്വാധാരമായ്വരും. 2–11. P.

9 നന്മ, നീതി, സമാധാന–
മിവനിങ്കൽ വസിയ്ക്കണം;
കഴുത്തിലവ കെട്ടേണം
നെഞ്ചകത്തെഴുതീടണം. 3–3. P.

10 ഇതു ചെയ്യുകിൽ വിജ്ഞൻ നീ,
ദൈവത്തിന്നും മനുഷ്യനും
നിന്മേൽ കരുണയും കൃപ–
യുണ്ടാമെന്നു ധരിയ്ക്കുക. 3–4. P.

11 ദൈവത്തിൽ നിൻെറ വിശ്വാസം
സൎവ്വം സ്ഥാപിച്ചുകൊള്ളണം;
സ്വീയമായ വിവേകത്തെ–
യാശ്രയിയ്ക്കേണ്ടൊരിക്കലും. 3– 5.

12 പ്രവൃത്തികളിലെപ്പോഴും
ദൈവത്തെച്ചിന്ത ചെയ്യുക,
അവിടുന്നു ശരിയ്ക്കാക്കും
നിൻെറ കാൽത്തളിരമ്പൊടും. 3– 6.

13 നിൻെറ ദൃഷ്ടിയിൽ നീതന്നെ
വിജ്ഞനാകേണ്ടതെല്ലമെ;
ഭയപ്പെടുക ദൈവത്തെ—
പ്പാപത്തെ വിട്ടുമാറുക. 3–7.

14 കൎത്താവു നിന്നെശ്ശിക്ഷിച്ചാൽ
ഹൃത്താർ വാടേണ്ട ലേശവും:
ആരെ സ്നേഹിപ്പു സൎവ്വേശ—
നവന്നേകുന്നു ശിക്ഷയും. 3–11; 12.

15 വിഘ്നമേകേണ്ട സൽകൃത്യം
ചെയ്വാൻ സാധിപ്പവൎക്കു നീ;
സാദ്ധ്യമെങ്കിൽ പ്രവൎത്തിക്ക
നീയും സൽക്കാൎയ്യമാദരാൽ 3– 27.

16 പണം കയ്യിലിരിക്കുമ്പോ—
"ളിന്നുപോ, വീണ്ടു നാളെവാ,
അപ്പോൾത്തരാം നിനക്കെ"ന്നു
സഖിയോടു കഥിക്കൊലാ. 3–28. P.

17 പാപിതൻ വഴിയിൽക്കൂടി—
പ്പോകവേണ്ടയിബ്ബാലക!
അവൻെറ പാഥയിൽ തെല്ലും
പ്രീതിയുണ്ടായിടേണ്ടതെ. 4–14. P.

18 അവൻെറ വാസസ്ഥാനത്തെ—
ക്കടന്നും നീ ഗമിക്കൊലാ,
അതിനെ വിട്ടു ദൂരത്തേ—
ക്കകന്നീടുക സത്വരം. 4–15. P.

19 അധൎമ്മമേതാൻ ചെയ്യല്ലാ—
ത്തുറങ്ങുന്നില്ല ദുൎജ്ജനം;

പരനെത്തട്ടിവീഴിച്ചേ
നിദ്ര ദുഷ്ടൎക്കു വന്നിടൂ. 4–16. V.

20 അധമോക്തി വമിക്കുന്ന
വദനത്തെയകററണം;
പരദൂഷണമോതീടു–
മധരത്തെയുമപ്പടം. 4– 24.

21 സ്വന്തമാം ജലപാത്രത്തിൽ
നിന്നുതന്നെ കുടിക്കു നീ;
നിൻെറ കൂപത്തിലെ വെള്ളം
തന്നേ നിൻപാനമാകണം. 5– 15.

22 മനുഷ്യമാൎഗ്ഗമെന്നാളു–
മീക്ഷിക്കുന്നു ജഗൽപതി;
മനുഷ്യപാദസഞ്ചാരം
നോക്കുമീശ്വരനെപ്പോഴും. 5–21. V.

23 ദുഷ്ടനെസ്സ്വന്ത ദുഷ്കൃത്യം
പിടികൂടുന്നു സൎവ്വദാ
സ്വന്തമാം പാപപാശത്തിൽ
കുടുങ്ങീടുന്നു ദുൎജ്ജനം. 5– 22.

24 മടിയാ! ചെറുതായുള്ളോ–
രെറുമ്പെച്ചെന്നു നോക്കുക;
അതിൻ ക്രിയകളെ കണ്ടു
വിജ്ഞനായിബ്ഭവിക്കുക. 6–6. V.

25 അതിനില്ലൊരുനേതാവോ
ഗുരുവോ–നോക്കുകെങ്കിലും
കരുതുന്നശനോപായം
കൊയിത്തുസമയങ്ങളിൽ. 6–7; 8. V.

26 ഉറക്കമല്പമല്പം വി–
ശ്രമമല്പമിളക്കലും;
ദരിദ്രതവരും നിങ്കൽ
ധനക്ഷയവുമന്തികെ. 6–10. 11.

27 ഉത്സാഹിച്ചുദ്യമം ചെയ്താൽ
ഫലമുത്തമമായ്വരും
ദാരിദ്ര്യം നിന്നെ വിട്ടോട്ടം
ദൂരസ്ഥാനത്തു സത്വരം. 6–11. V.

28 ഗർവ്വം ചേൎന്നുള്ള നേത്രങ്ങൾ,
പൊളിപറയുന്ന ജിഹ്വയും,
നിർദ്ദോഷിയായ മർത്യൻെറ
രക്തം ചിന്തുന്ന കൈകളും, 6– 17.

29 നികൃഷ്ട ചിന്തകൾ ചേൎന്നു
വസിക്കും ഹൃദയങ്ങളും,
ദുഷ്കാൎയ്യങ്ങളിലേക്കായി–
ട്ടോടിപ്പോകുന്ന കാൽകളും, 6– 18.

30 പൊളിവാക്കുകളോതുന്ന
ചതിചേൎന്നുള്ള സാക്ഷിയും,
ഭ്രാതാക്കൾ തമ്മിൽ ഭിന്നിപ്പി–
ച്ചീടും മാനുഷനിങ്ങനെ, 6– 19.

31 ഏഴു കാൎയ്യങ്ങളെ ദൈവം
ദ്വേഷിച്ചീടുന്നു മുഖ്യമായ്;
ക്ഷേമം നിനക്കു വൎദ്ധിപ്പാ–
നേഴും വൎജ്ജിച്ചുകൊള്ളുക. 6– 16.

(സന്ദാനിതകം)

32 പ്രമാണം ദീപമാകുന്നു
നിയമം ദീപ്തിയും തഥാ:
ശിക്ഷശാസനമീരണ്ടും
രക്ഷാമാൎഗ്ഗവുമോൎക്കുക. 6–23. P.

33 നരകത്തിൻ വഴി വേശ്യാ-
ഗൃഹത്തിൻ വഴിതന്നെയാം;
മരണത്തിൻെറയഭ്യന്തഃ
പുരംവരെയതെത്തിടും. 7–27. P.

34 കറയററ സുവൎണ്ണത്തെ-
ക്കാളും വിജ്ഞാനമുത്തമം;
അത്തുരത്നങ്ങളേ വെല്ല-
മതിനൊന്നും സമം വരാ. 8–11. P.

35 ശാസിയ്ക്കു ദുൎജ്ജനത്തെ, വി-
ദ്വേഷിയ്ക്കും നിന്നെയാഖലൻ;
ശാസിയ്ക്കു വിജ്ഞനെ, നിന്നെ-
സ്നേഹിയ്ക്കുമവനെപ്പൊഴും. 9– 8.

36 ഗുണവാനായ മൎത്ത്യന്നാ-
യുപദേശത്തെ നൽകുക.
അതിനെ സ്വീകരിയ്ക്കാനാ-
യവൻ സശ്രദ്ധനായിടും. 9–9. V.

37 വിവേകമുള്ള പുത്രൻ തൻ
പിതാവിൻ തോഷകാരണൻ;
ദുഃഖഭാജനമാണമ്മ-
യ്ക്കാത്മജൻ ഭോഷനായവൻ. 10– 1.

38 അധൎമ്മവിത്തം കൊണ്ടേതു-
മുപകാരം ഭവിച്ചിടാ;

മൃത്യുവിൽനിന്നു രക്ഷിയ്ക്കും
നീതി (a) സൎവ്വജനത്തെയും. 10– 2.

39 ദാരിദ്ര്യം നരനെപ്പാരം
താഴത്താക്കുന്നു ബാലക!
ഉത്സാഹമുള്ളബാഹുക്ക–
ളാൎജ്ജിയ്ക്കുന്നു ധനം തുലോം. 10–4. P.

40 നീതിമാന്റെ ശിരസ്സിങ്ക–
ലാവസിയ്ക്കുമനുഗ്രഹം;
ദുഷ്ടാസ്യമാമനുഷ്യന്റെ
ദുഷ്കൃത്യം മൂടുമോൎക്കുക. 10– 6. P.

41 ഗുണവാനെ സ്മരിയ്ക്കുന്നു
പ്രശംസാ പൂൎവ്വമേവരും.
ദുഷ്ടന്റെ നാമമാമൂലം
കെട്ടുപോം സംശയം വിനാ. 10. 7.

42 ദ്വേഷമുല്പന്നമാക്കുന്നു
കലഹങ്ങളെയന്വഹം;
ദുഷ്ടമാനുഷരെപ്പേരു–
മവജ്ഞയിൽ മറഞ്ഞുപോം. 10– 12. P.

43 വിജ്ഞാനം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു
ബുധന്റെ യധരങ്ങളിൽ.

(a) "നീതി" ഇവിടെ വിസ്താരമായ അൎത്ഥത്തിലാണു് ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഒരുവനെ നീതിമാനും, ദൈവഭക്തനും, പരിശുദ്ധനുമാക്കുന്ന സൎവ്വസൽഗുണങ്ങളുടേയും കൂട്ടം എന്നു താല്പൎയ്യം. ഇതു ശാരീരികമരണത്തിൽനിന്നു പലപ്പോഴും ആത്മികമരണത്തിൽനിന്നു എപ്പോഴും രക്ഷിക്കുന്നു.

മൂഢനുവടികൊണ്ടുള്ള
താഡനം പിൻപുറങ്ങളിൽ. 10– 13. V.

44 ധനിക്കു ധനമാകുന്നു
ബലമേറുന്നകൊത്തളം;
ദരിദ്രനുഭയംതന്റെ
ദരിദ്രതയുമോമനെ! 10– 15. V

45 വിദ്വേഷത്തെ മറയ്ക്കുന്നു
ദുർജ്ജനത്തിന്റെചുണ്ടുകൾ.
ദൂഷിവാക്കുകളോതുന്ന
നരൻ ഭോഷൻ സുനിശ്ചയം. 10– 18.

46 ബഹുവാക്കുകളിൽ പാപ–
മിടചേരാതെവന്നിടാ.
അധരത്തെ നിയന്ത്രിപ്പോൻ
ഗുണപൂർണ്ണതചേർന്നവൻ. 10– 19. V.

47 ദുഷ്ടന്റെ തലയിൽ വീഴു–
മവൻപേടിപ്പതൊക്കെയും.
നീതിമാനാഗ്രഹിക്കുന്ന–
തഖിലംലബ്ധമായ്വരും 10– 24. V.

48 കർത്താവിൻ മാർഗ്ഗമേകുംനിഷ്–
കപടന്മാർക്കു കൈയ്ബലം.
അതു താൻ തിന്മചെയ്വോർക്കു
ഭയത്തിനുള്ള കാരണം: 10– 29. P.

49 ചതിവുള്ളതുലാസീശ–
സമക്ഷം ഗർഹ്യമെത്രയും.
ശരിയായ ഘനക്കട്ടി–
യവിടെയ്ക്കഭിസമ്മതം. 11– 1.

50 ദൎപ്പമെത്തിക്കിലെത്തിക്കിൽ
കൂടിപാൎക്കുന്നു നിന്ദയും,
വിനയംകൂടികൊള്ളുന്ന
ദിക്കിൽത്തന്നെ വിവേകവും. 11– 2. V.

51 സജ്ജനത്തിന്റെയാശിസ്സാൽ (a)
പത്തനം പരിവൃദ്ധമാം;
ദുൎജ്ജനത്തിന്റെ വായാൽ (b) വി–
ധ്വസ്തമായ്വരുമാപുരി. 11– 11.

52 വിശ്വസ്തനായൊരാൾ തന്റെ
മിത്രത്തിൽനിന്നു കേട്ടവ
പുറത്തു പറയാതെന്നും
മറയ്ക്കുന്നു രഹസ്യമായ്. 11–13. V.

53 പന്നിമോന്തയിലിട്ടോരു
സ്വൎണ്ണമോതിരമെവ്വിധം?
ഭംഗിയേറിയ മൂഢസ്ത്രീ–
യവ്വിധം തന്നെ നിശ്ചയം. 11–22.

54 സ്വാൎത്ഥമന്യജനങ്ങൾക്കായ്
പകുക്കുന്നൊരു മാനുഷർ,
അവൎക്കവിത്തമെന്നാലും
വിവൎദ്ധിക്കുന്നു മേല്ക്കുമേൽ. 11– 24.

(a) "ആശിസ്സ്" സജ്ജനങ്ങളുടെ സദുപദേശങ്ങൾ, ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ തുടങ്ങിയുള്ളവ. ഇവ മൂലം അജ്ഞന്മാരെ പഠിപ്പിക്കയും, ദുഃഖിതരെ ആശ്വസിപ്പിക്കയും, തെറ്റുചെയ്യുന്നവരെ തിരുത്തുകയും, സകലരേയും നന്മയിലേക്കും ദൈവത്തിങ്കലേക്കും ആനയിക്കയും ചെയ്യുന്നു.– (b) ദുൎജ്ജനങ്ങളുടെ ദുരാലോചന, തൎക്കം, കലഹം, വിപ്ലവങ്ങൾ, വഞ്ചന മുതലായവ.

55 പരദ്രവ്യത്തെയന്യായ-
ത്തരത്തിൽ കീഴ്പെടുത്തിടും
നരന്മാൎക്കൊട്ടികഷ്ടിച്ചും
കഴിക്കാനില്ലൊരിക്കലും. 11- 24.

56 ദുൎഭിക്ഷവേളയിൽധാന്യം
മറെക്കുന്ന മനുഷ്യനെ
അവന്റെ ശത്രുവിൻ കയ്യിൽ
പിടിച്ചേൽപ്പിക്കുമേവരും. 11- 26. P.

57 അത്ര ലോകോപകാരാൎത്ഥം
വില്ക്കും മാനവനാരുവാൻ?
അവന്റെതലയിൽത്തങ്ങു-
മാശിസ്സെന്നു ധരിക്കണം. 11- 26.

58 വിശ്രംഭമാക്കുവിത്തത്തി-
ലവൻവീഴുമസംശയം,
ഗുണവാൻ പച്ചിലക്കൊപ്പം
തളിൎത്തുവല്യതായ്വരും. 11- 28.

59 ന്യായമല്ലാതെ തൻഗേഹം
പുലൎത്തുന്നനരാധമൻ
ദീൎഘനിശ്വാസമാകുന്ന (a)
മക്കൾക്കാൎജ്ജിച്ചുവെച്ചതു്. 11-29. P.

60 അലസൻ തനുജന്മാൎക്കാ-
യനിലം (a) വിഭജിച്ചിടും.

(a) വായുവിനെ അല്ലാതെ മറ്റു യാതൊന്നും മക്കൾക്കു വിഭജിച്ചുകൊടുക്കുവാൻ ഇല്ലാതെവരും- യാതൊന്നും കൊടുക്കുവാൻ സാധിക്കയില്ല- എന്നു താല്പൎയ്യം.

ഭോഷനായ നരൻ വിജ്ഞൻ
മർത്യനെസ്സേവചെയ്തിടും. 11–29. P.

61 ഖണ്ഡനപ്രിയനാർ സൂനൊ!
വിജ്ഞാനപ്രിയ നാനരൻ.
ദുഷ്ടമാനുഷനുൾത്താരി-
ലിഷ്ടമല്ലനു ശാസനം. 12- 1.

62 ദുരാചാരങ്ങൾകൊണ്ടാക്കം
സ്ഥിരാവസ്ഥ ഭവിച്ചിടാ;
സജ്ജനത്തിന്റെ മൂലത്തി-
ന്നിളക്കം വന്നുകൂടിടാ. 12–3.

63 ധൈര്യം, ദയ പരം, സത്യം,
സ്ഥൈര്യമീവകയൊക്കെയും
നിറഞ്ഞ ഭാര്യ ഭർത്താവിൻ
നിറമാന്ന കിരീടമാം. 12–4. P.

64 ചിതൽ, ജീർണ്ണതയീരണ്ടും
തടിയേ നഷ്ടമാക്കിടും;
അതുപോലൊരു ദുർവൃത്ത
പതിയേയുംകെടുത്തിടും. 12-4. P.

65 തനിക്കുവേണ്ട കാര്യം നിർ-
വഹിച്ചീടുന്ന നിഭ്ധനൻ
അഷ്ടിക്കു വിഷമിക്കും വി-
ഖ്യാതനെക്കാളുമുത്തമൻ 12–9.

66 ഭോഷന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ സ്വന്ത-
മാർഗ്ഗം സന്മാർഗ്ഗമെപ്പൊഴും;
വിജ്ഞനന്യോപദേശങ്ങൾ
കൈക്കൊള്ളുന്നു വിനീതനായ്. 12-15

67 ജളനീർഷ്യമറയ്ക്കാതെ
വെളിയ്ക്കാക്കുന്നു തൽക്ഷണം;
ഒളിയ്ക്കുമപരാധത്തെ
ബുദ്ധിമത്തുക്കളേവരും. 12–16.

68 എന്തുതന്നെ ഭവിച്ചാലു-
മന്തരംഗത്തിലാമയം
ഒരു സത്തമനുണ്ടാവി-
ല്ലൊരുകാലത്തു മോർക്കുക. 12–21. V.

69 അസത്യവാദം ചെയ്തീടു-
മോഷ്ഠമീശ്വര ഗർഹിതം.
സത്യം വിടാത്തവൻ ദൈവ-
ത്തൃപ്തിയ്ക്കാസ്പദമെപ്പൊഴും. 12. 22.

70 ധരിയ്ക്കു വീരബാഹുക്കൾ-
ക്കിരിയ്ക്കുമധികാരവും;
മടിക്കുടിയ ബാഹുക്കൾ-
ക്കിടയാം "കിസ്സ"നൽകുവാൻ. 12. 24.

71 ഗുണവാനായ പുത്രൻ തൻ
പിതാവിൻ വാക്കു കേട്ടിടും;
ദുസ്സുതൻ ശാസനത്തെ വി-
ദ്വേഷിയ്ക്കുന്നു നിരന്തരം. 13–1. V.

72 വദനത്തെ നിയന്ത്രിപ്പോൻ
സ്വാത്മാവിൻ പരിരക്ഷകൻ,
ഭാഷണം സംയമിയ്ക്കാഞ്ഞാൽ
ദോഷം ചെയ്യും തനിയ്ക്കുതാൻ. 13–3. p.

73 സ്വസ്ഥവൃത്തിയിലുദ്യുക്തൻ
ദുർവിചാര വശംഗതൻ;

പണിപ്പെടുന്നവൎക്കാത്മജ
തടിച്ചു (a) വലുതായ് വരും. 13–4. p.

74 ഗുണവാൻ കളവായുള്ള
വചനത്തെ വെറുത്തിടും;
ദുഷ്ടൻ കുഴപ്പമുണ്ടാക്കും
കുഴങ്ങുമവനും ദൃഢം. 13–5. V.

75 നീതിസംരക്ഷ ചെയ്യുന്നു
നിഷ്കളങ്ക ജനങ്ങളെ;
പാപിതൻ പാപഭാരത്താൽ
നിലത്തടിപെടുന്നു കേൾ. 13–6.

76 വിജ്ഞസംസൎഗ്ഗമാൎക്കുണ്ടാ—
മവൻ വിജ്ഞാനിയായ്വരും;
ഭോഷനെപ്പോൽ ഭവിച്ചീടു—
മവന്റെ സഹഗാമിയും. . 13–20.

77 ദണ്ഡിൻപ്രയോഗം വൎജ്ജിപ്പോ—
നുണ്ണിയെദ്വേഷമാത്മജ!
സ്നേഹിക്കുമവനെയെങ്കിൽ
ശാസിക്കും ജാഗരൂകനായ്. 13–24. p.

78 വിവേകവതി ഗേഹത്തെ—
പ്പണിയും; മൂഢയായവൾ

(a) ഉത്സാഹശീലന്മാർ ധനവും, വിജ്ഞാനവും, സൽഗുണങ്ങളും സമ്പാദിക്കുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുമ്പോൾ വൃഥാ കാലം കളയാതെ അതിനായി ശ്രമം ചെയ്തു അവയെ സമ്പാദിക്കുക കൊണ്ട് അവരുടെ ആത്മാവ് പ്രസ്തുത നന്മകളാൽ നിറയുകയും സംതൃപ്തി പ്രാപിക്കയും ചെയ്യുന്നു എന്നൎത്ഥം.

ഇരിക്കും പുരയെക്കൂടി
നിരത്തും സ്വന്ത കൈയ്കളാൽ 14–1.

79 ചിരിയും ദുഃഖവും തമ്മിൽ
പിരിയാറില്ലൊരിക്കലും;
സന്തോഷമവസാനത്തിൽ
സന്താപത്തിൽ ലയിച്ചുപോം. 14–13. V.

80 ശുദ്ധൻ കേൾക്കുന്ന വാക്കെല്ലാം
വിശ്വസിക്കുന്നു പൂർണ്ണമായ്;
വിവേകി ഗുണദോഷങ്ങൾ
വിവേചിക്കുന്നു സർവ്വദാ. 14–15. P.

81 പശ്ചാലോചനചെയ്യുന്നി–
ല്ലക്ഷമൻ സ്വപ്രവൃത്തികൾ;
വിവേകി തന്റെ കൃത്യങ്ങ–
ളശേഷം ചിന്തചെയ്തിടും. 14–17. P.

82 ദുർജ്ജനം സജ്ജനത്തിന്റെ
മുമ്പിൽ വീഴും ന സംശയം;
നീതിമാന്റെ ഗൃഹദ്വാരേ
ദുഷ്ടന്മാരാപതിച്ചുപോം. 14–19. V.

83 അടുത്തവീട്ടുകാർക്കും
ദരിദ്രൻ നിന്ദ്യനെത്രയും;
പണമുള്ള ജനങ്ങൾക്കു
തുണയാളുമസംഖ്യമാം. 14–20.

84 അയൽക്കാരനെ നിന്ദിപ്പോ–
നഘം ചെയ്യുന്നു നിശ്ചയം.
ദരിദ്രനു ദയാകൃത്യം
ചെയ്വോന്നാശിസ്സു വന്നിടും. 14–21.

85 പ്രജാബാഹുല്യമാകുന്നു
നൃപന്റെ മഹിമാസ്പദം;
ജനസംഖ്യക്കുറവിനാ-
ലുടയും ഭൂമിപാലനും. 14-28. p.

86 ക്രോധാഗ്നിയെ നിയന്ത്രിപ്പോ-
നാത്മഹൃദ്രോഗഹാരിതാൻ.
അസൂയയസ്ഥികൾക്കുള്ള
ചിതലാകുന്നു ബാലക! 14-30. p.

87 ദരിദ്രനെ വലയ്ക്കുന്ന
മനുഷ്യാധമനേവനും
അവന്റെനാഥനെപ്പാരം
കോപിപ്പിക്കുന്നു നിശ്ചയം. 14-31.

88 അനുകമ്പ ജനിക്കുന്ന-
താക്കാണർത്ഥവിഹീനനിൽ
അവന്റെ സൃഷ്ടികർത്താവെ-
ത്തന്നേ മാനിക്കുമാനരൻ. 14-31.

89 നീതിജാതികളെപ്പാര-
മുയർത്തും സംശയംവിനാ.
അധർമ്മമവയെത്താഴെ-
ക്കിറക്കും ഭേദമെന്നിയെ. 14=34. p.

90 ശാന്തവാക്കുഗ്രകോപത്തെ-
ശ്ശമിപ്പിക്കുന്നു നിശ്ചയം;
രൂക്ഷവാക്കീർഷ്യയെ വേഗ-
മത്യുച്ചത്തിലുയർത്തിടും. 15-1.

91 ഗുണവാൻ ദോഷിയീരണ്ടു-
ഗണമായ ജനങ്ങളെ

സൎവ്വത്ര പാൎത്തിരിക്കുന്നു
സൎവ്വനാഥന്റെ കണ്ണുകൾ. 15–3.

92 പിതാവിൻ ശിക്ഷണം ദോഷ–
ന്നപഹാസത്തിനാസ്പദം.
ശാസനം സ്വീകരിക്കുന്ന
പുത്രൻ സത്തമനായ്വരും. 15–5.

93 ദുഷ്ടന്റെബലി ദൈവത്തി–
ന്നിഷ്ടമല്ലൊരു നാളിലും;
നീതിമാന്റെ ജപം ദൈവ–
ദൃഷ്ടിക്കാനന്ദദായകം. 15–8.

94 സന്തോഷ ഹൃദയം സൎവ്വ–
ഗാത്രശോഭാവഹം ദൃഢം;
മനഃപീഡ ജനിപ്പിക്കും
മനുഷ്യാത്മാവിലാമയം. 15–13. P.

95 ശിക്ഷണത്തിനെ വാഞ്ഛിക്കു–
മെപ്പോഴും വിജ്ഞമാനസം;
മൂഢന്റെ വദനത്തിന്നു
മൌഢ്യമേഹിതഭക്ഷണം. 15=14. V.

96 ദരിദ്രദിനമെപ്പോരു–
മനൎത്ഥപരിപൂരിതം,
മധുതുല്യം മനസ്സെന്നു–
മിരിക്കുന്നിതു ശാന്തമായ്. 15–15. P.

97 അതിരററധനം ദുഷ്ട–
നരന്നുണ്ടാവതിൽഗ് ഗുണം
ദൈവഭീയുള്ള മൎത്ത്യന്റെ
ചുരുങ്ങിയധനം ദൃഢം. I5–16. P.

98 സസ്യാശനത്തിനായ് പ്രീത്യാ
ക്ഷണിതാവായ് ഭവിപ്പതു്
മാംസഭുക്തിയിൽ വിദ്വേഷാൽ
ക്ഷണിതാവാവതിൽഗ്ഗുണം. 15–17.

99 ക്ഷോഭമുല്പന്നമാക്കുന്നു
കോപശീലനനാരതം,
അതുസംജാതമാം മുമ്പേ
ശമിപ്പിക്കുന്നു സക്ഷമൻ. 15–18. P.

100 മന്ദൻ പോകുന്ന മാർഗ്ഗങ്ങൾ
മുള്ളുകൊണ്ടു നിറഞ്ഞതാം,
നീതിമാൻ സഞ്ചരിച്ചീടും
മാർഗ്ഗം മാർദ്ദവയുക്തമാം. 15–19.

101 താതനെബ്ബുദ്ധിമാൻ പുത്രൻ
തുഷ്ടമാനസനാക്കിടും;
പെററമാതാവിനാക്ഷേപ–
കാരണം മൂഢനാത്മജൻ. 15–20. P.

102 മൂഢനു മൌഢ്യമുല്ലാസ–
പ്രദമാകുന്നു. വിസ്മയം!
ബുധൻവഴി വളയ്ക്കാതെ
നേരെ വയ്ക്കുന്നു കാലുകൾ. 15–21. V.

103 പര്യാലോചനയില്ലാത്ത
സൂത്രപാഠകൾ നിഷ്ഫലം;
പലരൊത്തു നിനച്ചാകി–
ലവസംസ്ഥാപിതങ്ങളാം. 15–22. V.

104 സ്വാനനത്തിൻെറ വാക്യത്തി–
ലാനന്ദിക്കുന്നു മാനവൻ;

യഥാകാല പ്രകഥിതം
വചനം പരമോത്തമം. 15_23.

105 ദുർവ്വിചാരങ്ങളെപ്പോഴും
ഗർഹ്യമീശ്വര സന്നിധൌ;
മധുവോലുന്ന വാക്യങ്ങൾ
ശുചിയായുമിരിപ്പതാം. 15–26. P.

106 സർവ്വേശൻ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു
ദുഷ്ടരിൽനിന്നു ദൂരവെ,
അവിടുന്നുററു കേൾക്കുന്നു
നീതിമാൻെറ ജപങ്ങളെ. 15–29.

107 താനേതന്നെ വെറുക്കുന്നു
ശിക്ഷണത്തെ ത്യജിപ്പവൻ;
ശാസനം സ്വീകരിപ്പോർക്കു
വിജ്ഞാനം ലബ്ധമായ്വരും. 15-32. P.

108 ജഗദീശഭയം സൂനോ!
നിത്യജീവപ്രബോധനം,
വിനീതനെത്തും ദിഗ്ഗെല്ലാം
യശസ്സെത്തുന്നു മുന്നമെ. 15–33. P.

109 ഗർവ്വിഷ്ഠനേവനും ദൈവ-
ദൃഷ്ടിയിൽ ഗർഹ്യനെത്രയും
ഇരുപാണികൾ ചേർത്താലു- (a)
മൊരു നിർദ്ദോഷിയല്ലവൻ. 16_5. V.

(a) ഇരു കൈകളും കൂട്ടിതേച്ചാലും, കഴുകിയാലും, തുടച്ചാലും, പാണികൾ തമ്മിൽ ചേർത്തു കൂപ്പിയാലും ഇതൊന്നുകൊണ്ടും അവൻ പരിശുദ്ധനാകയില്ല; ദൈവത്താൽ ശിക്ഷിക്കപ്പെടാതിരിക്കയുമില്ല.

110 ആരംഭിക്കുന്നു സന്മാൎഗ്ഗം
നീതിക്രിയയിലെപ്പൊഴും,
അതുതന്നെ ബലികളെ—
ക്കാളുമീശ്വരനീഹിതം. 16–5. V.

111 പാപങ്ങളെ ഹനിക്കുന്നു
നന്മയും നീതിയും സദാ,
ഒഴിഞ്ഞുമാറുമെല്ലാരും
പാപത്തെ ദൈവഭീതിയാൽ. 16_6. P.

112 മനുഷ്യവഴികൾദൈവ—
ഹിതത്തിന്നൊക്കുമെങ്കിലൊ
അവിടുന്നു ഭവിപ്പിക്കും
ശത്രുവെക്കൂടി മിത്രമായ്. 16–7. V.

113 ന്യായമല്ലാതെയൊട്ടേററ—
മായമുണ്ടാവതിൽപ്പരം
ന്യായാനുസാരമായല്പ—
മായലാഭം മഹത്തരം. 16–8.

114 മനുഷ്യമാനസം ചിന്തി—
ച്ചുറപ്പിക്കുന്നു പാഥയെ;
അവൻെറ കാൽകളെ ദൈവം
ശരിപ്പാക്കുന്നു സന്തതം. 16. 9. P.

115 സ്വൎണ്ണാപരിഷ്ടം വിജ്ഞാന—
മതിനെ ലബ്ധമാക്കുക;
രജതത്തിലുമുൽകൃഷ്ടം
വിവേകമതു നേടുക. 16–16.

116 അധൎമ്മം വിട്ടു ദൂരത്താം
നീതിമാന്മാൎക്കു പദ്ധതി

സ്വാത്മരക്ഷയിലാസക്തൻ
സൂക്ഷിക്കും സ്വന്ത പാഥയെ. 16_17.

117 നാശത്തിൻ പൂൎവ്വഭാഗത്തു
ഗൎവ്വം പോകുന്നു സൎവ്വദാ
അഹമ്മതി മുഴക്കുന്നു
വീഴ്ചയൊട്ടൊട്ടടുക്കയിൽ. 16-18. V.

118 മഹത്തരങ്ങളായുള്ള
വിജ്ഞാനങ്ങളശേഷവും
മധുഭാഷണശീലന്മാ–
രായവൎക്കു ലഭിച്ചിടും. 16-21. P.

119 വിജ്ഞചിത്തമവന്നുള്ള
വദനത്തെ നടത്തിടും;
അവന്റെ ചുണ്ടുകൾക്കോമൽ-
ശ്രീയുമേററം വളൎത്തിടും. 16-23. V.

120 മധുകോശസമം വിജ്ഞ–
വചനം പ്രേമനന്ദന!
സുരസപ്രദമാത്മാവി–
ന്നസ്ഥികൾക്കും സുഖാവഹം. 16_24. P.

121 വശീകരിക്കും മിത്രത്തെ–
ദ്ദുഷ്ടനായൊരു മാനുഷൻ
അധൎമ്മപാഥയിൽക്കൂടി–
ക്കൊണ്ടുപോകുമനന്തരം. 16_29.

122 നീതിതൻ പാഥകൾക്കുള്ളിൽ
സ്ഥിതിചെയ്യുന്നുവെങ്കിലൊ
മഹത്വമുടിയാകുന്നു
വാൎദ്ധക്യാവസ്ഥ മൽസുത! 16_31. V.

123 ക്ഷമയുള്ളവനോടേതു=
യോദ്ധാവും സമനായിടാ;
നഗരങ്ങൾ പിടിക്കുന്നോൻ
ജിതാത്മാവോടുമൊത്തിടാ. 16–32.

124 വീട്ടമുററും ബലിദ്രവ്യം (a)
വിവാദാസ്പദമെങ്കിലൊ
ഉണക്കയപ്പം സ്വാസ്ഥ്യത്തിൽ
ലഭിച്ചീടുന്നതാംഹിതം 17–1. P.

125 വിവേകമുള്ള ഭൃത്യന്മാർ
ഭരിക്കും മൂഢപുത്രരെ;
അവർ പൈതൃക വിത്തത്തെ
ഭ്രാതൃമദ്ധ്യേ പകുത്തിടും (b) 17–2.

126 തീയാൽ വെള്ളി പരീക്ഷിക്കും
മൂശയാൽ കാഞ്ചനത്തേയും
ജഗൽപതിമനുഷ്യന്റെ
ഹൃദയത്തെയുമപ്പിധം. 17–3.

(a) "ബലിദ്രവ്യം" മാംസാദികളായി മുഖ്യമായുള്ള ഭക്ഷണസാധനങ്ങളെ നിർദ്ദേശിക്കുന്നു. ഈ വിധ വസ്തുക്കളെയാണ് ദൈവത്തിനു ബലിയായി സമപ്പിച്ചിരുന്നതു്. ബലി വസ്തുവിന്റെ സമപ്പണവും രൂപാന്തരീകരണവും (Immolation) കഴിഞ്ഞു അതിനെ ബലികഴിക്കുന്നവർ തന്നെ ഭക്ഷിക്കയും ബലി വിശുദ്ധവും കേമമവുമായ ഒരു വിരുന്നുകൊണ്ടു അവസാനിക്കയും ചെയ്കയായിരുന്നു പതിവു്.

(b) ബുദ്ധിമാനായ ഭൃത്യനെ 'യജമാനൻ' തന്റെ മക്കളുടെ കായ്യാന്വേഷകനും സംരക്ഷകനുമായി നിയമിച്ചുകൊണ്ടു പിതൃധനത്തെ അവൻ സ്വാമീപുത്രന്മാക്കു വി

127 ഉപദ്രവം മറയ്ക്കുന്നു
സഖിതപാത്ഥികളേവരും;
അതുവേത്തുരചെയ്യോനെ—
പ്പിരിയും ബന്ധുലോകവും. 17–9. V.

128 ശതപ്രഹാരംകൊണ്ടെന്തു
ഗുണംഭോഷനിൽ വന്നിടും?
അതിൽപരം ഫലം ചെയ്യും
ശാസനൈകം വിവേകിയിൽ. 17–10. V.

129 കുട്ടിനഷ്ടീഭവിച്ചോരു
കരടിയ്ക്കെതിർപെട്ടിടാം;
മൂഢതാലംബിതൻ ഭോഷൻ
പോകുംമാൎഗ്ഗേ ഗമിച്ചിടാ. 17–12. V.

130 ഉപകാരത്തിനാർചെയ്യു—
മപകാരം പ്രതിക്രിയ?
അവൻെറ വാസസ്ഥാനം വി—
ട്ടകലുന്നില്ല തിന്മകൾ. 17–13.

131 ചിറവെട്ടി മുറിയ്ക്കുമ്പോൾ
ജലം പായുന്നതെങ്ങനെ?
അതുപോലെ, ധരിയ്ക്കേണം
കലഹത്തിനുമുത്ഭവം. 17–14. V.

132 ദോഷിയെഗ് ഗുണവാനെന്നും
ഗുണവാൻ ദോഷിയെന്നുമായ്

ഭജിച്ചുകൊടുക്കയൊ ഒരു അവകാശിയായി അദ്ദേഹത്താൽ സ്വീകരിയ്ക്കപ്പെട്ടിട്ടു അവരോടുക്കൂടി അതിനെ വിഭജിച്ചു എടുക്കയൊ ചെയ്യുമെന്നത്ഥം.

വരുത്തുമിരുപേരേയും
ശപിക്കുന്നു ജഗൽ പതി. 17–15. V.

133 പണമേറെയിരുന്നാലും
ഗുണമെന്തൊന്നു ഭോഷനു?
വിലക്കുതെല്ലും വിജ്ഞാനം
ലഭിക്കുന്നില്ല നിശ്ചയം. 17–16. V.

134 സ്നേഹിക്കുന്നു സദാബന്ധു
ശുഭത്തിലശുഭത്തിലും:
ഭ്രാതാവാരെന്നു സുസ്പഷ്ടീ–
കൃതമാം വിഷമങ്ങളിൽ. 17–17. V.

135 ഭോഷനാത്മാവമാനത്തി-
ന്നായിട്ടുണ്ടു ഭവിച്ചവൻ.
അവനിൽ തോഷമുണ്ടാവി–
ല്ലവന്റെ ജനിതാവിനും. 17–21. V.

136 ഗാത്രശോഭവളർത്തുന്നു
തുഷ്ടമായുള്ള മാനസം.
വിഷാദമഗ്നമാം ചിത്തം
ശുഷ്കമാക്കീടുമസ്ഥിയെ. 17–22. P.

137 ഭോഷന്റെ വദനം സന്ത–
നാശത്തിന്നുള്ള കാരണം.
അവന്റെ ചുണ്ടുകൾ മൂല–
മുണ്ടാമാത്മ വിനാശനം. 18–7. V.

138 ദ്വയാൎത്ഥഭാഷിതൻ വാക്യം
നിൎദ്ദോഷം കേൾവിയിൽസുതാ!
കുടലിന്നുള്ളിലും ചെന്നു
പററുമാവാക്കമെല്ലവെ. 18–8. V.

139 നാശകാലമടുക്കുമ്പോ-
ളാശയേ ഗർവ്വമേറിടും;
യശഃപ്രാപ്തിക്കുമുമ്പായി-
ബ് ഭവിക്കും താഴ്മയേററവും. 18–12.

140 ശ്രവിപ്പതിനു മുമ്പായി-
ട്ടുത്തരം പറയുന്നവൻ
ജളനാകുന്നു താനെന്നു
തെളിവാകുന്നു നിശ്ചയം. 18–13.

141 ദാനം വിസ്തൃതമാക്കുന്നു
ദാതാവിൻ പാഥയെത്തുലോം;
അത്തുരാജ സമക്ഷത്തി-
ലവന്നേകുന്നു പീഠവും. 18–16.

142 മുന്നമേതന്നിലാരോപി-
ക്കുന്ന കുററങ്ങളുത്തമൻ
ബലിഷ്ഠപുരിയോടൊക്കും
ഭ്രാതാഭ്രാതാവിനാൽ ധൃതൻ. 18–17. 19.

143 ജിഹ്വാധീനങ്ങളാകുന്നു
ജീവനും മൃത്യുവും സുതാ!
അതിലാസക്തിയാക്കുണ്ടാ-
മവൻതിന്നുമതിൻഫലം. 18–21.

144 ഗുണലേശം ഭവിക്കുന്നി-
ല്ലാത്മജ്ഞാനവിഹീനനിൽ.
പാദം തട്ടും പലേടത്തും
സൂക്ഷ്മമില്ലാതെ വെക്കുകിൽ. 19–2. V.

145 ശക്തനെസ്സേവചെയ്യുന്ന
ഭക്തലോകമസംഖ്യമാം;

ദാനപ്രദായകന്മാരെ—
സ്സ്നേഹിക്കുമധികംജനം. 19—6. V.

146 വിജ്ഞാനത്തെയളക്കുന്ന
മാനദണ്ഡം സഹിഷ്ണുത;
അപകാരത്തെ നോക്കാതെ—
യനുഷ്ഠിപ്പതു വിശ്രുതി. 19—11. V.

147 കോപിഷ്ഠയായ് പുലമ്പുന്ന
ഭാര്യ, കേൾക്കുക മൽസുത!
ചോർച്ചമാറാതെയുള്ളോരു
മേൽപ്പുരക്കു സമാനയാം. 19—13. V.

148 പിതൃസ്വത്തായ് ലഭിക്കുന്ന
ധനം, ഭവനമീവക.
വിവേകമതിയാം പത്നി
ദൈവത്തിൽനിന്നുതന്നെയാം. 19—14. V.

149 ദീനാനുകമ്പൻ ദൈവത്തി—
ന്നൃണമേകുന്നു ബാലക!
അവിടുന്നതിനേ വീണ്ടും
കൊടുക്കും സംശയം വിനാ. 19—17. V.

150 ബഹു ചിന്തകൾ മർത്ത്യൻെറ
ഹൃദയേ കുടികൊണ്ടിടും;
സർവ്വേശഹിതമെപ്പോഴും
സ്ഥിരമായുമിരുന്നിടും. 19—21.

151 പിതൃപീഡനവും മാതൃ—
ദ്രോഹവും ചെയ്തിടുന്നവൻ
അവമാനാർഹനാകുന്നു
മന്ദഭാഗ്യനുമാണവൻ. 19—26. V.

152 ഭോഗവസ്തു സുതാ!മര്ത്ത്യ-
മുന്മാദം ക്ഷോഭഹേതുകം
അതിലാമോദമുണ്ടാകു-
ന്നവൻ വിജ്ഞാനിയാസ്വരാ. 20–1. V.

153 വിവാദത്തെത്ത്യജിക്കുന്ന-
താണു മർത്ത്യന്നു വിശ്രുതി;
അവമാനങ്ങളിൽ ചെന്നി-
ട്ടിടയും മൂഢരൊക്കെയും. 20–3. V.

154 നിഷ്കാപട്യേനവര്ത്തിക്കും
ഗുണവാനായ മാനുഷൻ
തനിക്കു പിമ്പിൽ സ്ഥാപിക്കും
ഭാഗ്യസംപൂര്ണ്ണ പുത്രരെ. 20–7.

155 'ശുദ്ധമാകുന്നു നീ നിങ്കൽ
കുററമില്ലല്ലമെങ്കിലും'
ഇതി സഹൃദയത്തോടു
കഥിപ്പാൻ ശക്തനാരുവാൻ? 20–9. P.

156 വ്യത്യാസം തൂക്കമളവും
ജഗന്നായകദൃഷ്ടിയിൽ
നിഷിദ്ധമെന്നു നന്നായി-
ദ്ധരിച്ചീടുക ബാലക! 20–10.

157 ഇതുനന്നല്ലിതും നന്ന-
ല്ലിതിക്രേതാക്കൾ ചൊല്ലിടും;
ക്രയംകഴിഞ്ഞു മാറുമ്പോൾ
ഹടി! ഭേഷ് എന്നുമോതിടും. 20–14. V.

158 വ്യാജാപൂപങ്ങ(a)ളെപ്പേരു-
മിനിയ്ക്കും പരമാദിയിൽ
അതഃപരം നിറച്ചീടും
കല്ലാലാനനമാകവെ. 20–17.

159 പിതാക്കളെശ്ശപിയ്ക്കുന്ന
ദുൎന്നരന്നുള്ള ദീപിക (b)
തമസ്സമുദ്ധഘട്ടത്തിൽ
ജ്വലിയ്ക്കില്ല, പൊലിഞ്ഞുപോം. 20–20.

160 ദയയും സത്യവും രക്ഷ-
ചെയ്യുന്നു ഭൂമിപാലനെ;
രാജപീഠത്തിനെപ്പാര-
മുറപ്പിയ്ക്കുമനുഗ്രഹം. 20–28. V.

161 സ്വകീയശക്തിയാകുന്നു
യുവാവിന്നുള്ള വൈഭവം.
വയോവൃദ്ധത വൃദ്ധൻെറ
ശോഭയെന്നും ധരിയ്ക്കണം. 20–29.

(a) മാവിൽ ചെറിയ ചെറിയ കല്ലുകളും മണൽത്തരികളും ചേൎത്തുണ്ടാക്കിയ അപ്പം. ഇതു കാഴ്ചയിൽ നന്നു തന്നെയെങ്കിലും ഭക്ഷിയ്ക്കുമ്പോൾ വായിൽ കല്ലും മണ്ണും നിറയുകയും പല്ലുകളെ വേദനപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യും.

(b) 'ദീപിക'– യശസ്സു, മഹത്വം, വിവേകം, വിജ്ഞാനം, പുത്രപൌത്രാദികൾ, ഇത്യാദി. യാതൊരുത്തൻ എത്രതന്നെ പ്രഖ്യാതനായിരുന്നാലും സ്വന്ത മാതാപിതാക്കന്മാരെ ദ്രോഹിയ്ക്കയും ശപിയ്ക്കയും ചെയ്യുന്നെങ്കിൽ, ഇതുകൊണ്ടുതന്നെ അവൻെറ പ്രതാപം കെട്ടുപോകയും അവൻ ആക്ഷേപതിമിരപടലത്തിൽ മറഞ്ഞുപോകയും ചെയ്യുമെന്നു താല്പൎയ്യം.

162 നിനയ്ക്കുന്ന നരൻ തൻെറ
വഴിയ്ക്കില്ലെന്നു വക്രത.
ദാർഢ്യമേകുന്നു സദ്വംശൻ
ഹൃദയത്തിന്നു സന്തതം. 21–2. P.

163 ബലിയെക്കാൾ ജഗന്നാഥ—
ദൃഷ്ടിയിൽ കുതുകാവഹം
ദയയും നീതിയും ചെയ്ക—
തന്നെയെന്നു ധരിയ്ക്കുക. 21–3. V.

164 കലഹക്കാരിയോടൊത്തു
വസിയ്ക്കുന്നതിലുത്തമം
തട്ടിൻപുറത്തു കോണിൽപോ—
യിരിയ്ക്കുന്നതുതന്നെയാം. 21–9. P.

165 ഖലൻെറ ചതിയാൽ ജ്ഞാന—
മുളവാകുന്നു ശുദ്ധനു
മതിമാൻ മനസാ ചിന്തി—
ച്ചറിയും കാൎയ്യമാകവെ. 21–11. P.

166 ദരിദ്രരോദനം കേൾക്കാ—
തിരിയ്ക്കാൻ ചെവി പൊത്തുകിൽ
അവനും കരയും ദൈവ—
മതു കേൾക്കാതെയും വരും. 21–13. P.

167 മദ്യത്തിലിഷ്ടമുല്ലാസ—
പ്രിയം ഭോഗേച്ഛയെന്നിവ
കലൎന്നബുദ്ധിഹീനന്മാ—
ൎക്കുണ്ടാവില്ല ധനോദയം. 21–17. P.

168 ക്ഷോഭവും, പരരിൽ കോപ—
ശീലവും വിളയിച്ചിടും

കാന്തയെ വിട്ടു കാന്താര—
വാസമാണധികം സുഖം. 21–19. P.

169 ദയയും നീതിയും സാക്ഷാൽ
സംരക്ഷിക്കുന്നതാരുവാൻ?
അവന്നലബ്ധമായുസ്സും,
നീതിയും, സൽപ്രതാപവും. (a) 21–21.

170 ഓഷ്ഠജിഹ്വകളെബ്ബാലാ!
കോട്ടമില്ലാതെ കാപ്പവൻ
അരിഷ്ടമുളവാകാതെ
സുരക്ഷിക്കുന്ന ജീവനെ. 21–23.

171 ആയോധനത്തിനശ്വത്തെ-
ത്തയാറാക്കുന്നു മാനുഷൻ;
പരിരക്ഷ ഭവിപ്പിക്കു—
ന്നതു ലോകൈകനായകൻ. 21–31.

172 സംഖ്യാതീതധനത്തെക്കാൾ
സുഖ്യാതിയുപരിഷ്ടിതം;
സ്വൎണ്ണവെള്ളികളെക്കാളും
കാരുണ്യംപാരമുത്തമം. 22–1.

173 ധനി, നിൎദ്ധനനീരണ്ടാ—
ളൊരുമിക്കുന്ന പാഥയിൽ:
ഇരുപേരെയുമുണ്ടാക്കി—
യതു ലോകൈകനായകൻ. 22–2.

(a) 'നീതി' പൂൎവ്വാൎദ്ധത്തിൽ ഒരുത്തൻ അന്യന്മാരുടെ നേരെ ചെയ്യേണ്ട നീതികൃത്യങ്ങളെയും,— ഉത്തരാൎദ്ധത്തിൽ അന്യന്മാർ അവനോടു ചെയ്യേണ്ട നീതികൃത്യങ്ങളേയും കാണിക്കുന്നു.

174 ഖലൻ പ്രഹരമേററീടു-
ന്നതു കാണുന്നു ബുദ്ധിമാൻ
തനിയ്ക്കത്യധികം ശിക്ഷ
ലഭിച്ചാലെന്നപോൽ ഫലം. 22–3. P.

175 സരണീമുഖദേശത്തിൽ (a)
സ്സുതനെശ്ശിക്ഷചെയ്യുക.
വൃദ്ധനായാലുമാമാർഗ്ഗം
വിട്ടുമാറില്ല തെല്ലുമേ. 22–6. P.

(a) ധർമ്മത്തിന്റേയും അധർമ്മത്തിന്റേയും ഇങ്ങനെ രണ്ടു മാർഗ്ഗങ്ങളാണുള്ളതു്. കുട്ടികൾ ധർമ്മാധർമ്മങ്ങളെ തിരിച്ചറിയാറാകുമ്പോൾ ഇതിൽ ഏതിലേയ്ക്കെങ്കിലും തിരിയ്ക്കും. അതിനാൽ ധർമ്മാധർമ്മങ്ങൾ വേർതിരിയുന്ന സ്ഥലത്തു- എന്നു വെച്ചാൽ നന്മതിന്മകളെ വിവേചിച്ചറിയുവാൻ കുട്ടികൾ പ്രാപ്തരായിത്തുടങ്ങുന്ന സമയം— അവരെ ശരിയായി നയിയ്ക്കണം. — 'സരണീമുഖം' പ്രവേശമെന്നും അർത്ഥമാക്കാം. ബുദ്ധിവിവേചന ആരംഭിയ്ക്കുമ്പോഴാണ് കുട്ടികളുടെ ബുദ്ധിയിലേയ്ക്കു പ്രവേശം ലഭിക്കുന്നതു്. അതിനാൽ ഈ പ്രവേശനത്തിന്റെ മുഖദേശത്തു്, അതായതു് ആരംഭത്തിൽ, കുട്ടികളെ വേണ്ടവിധം നടത്തണം. ചെറുപ്പത്തിൽ പരിശീലിച്ച മാർഗ്ഗം ഏതോ അതിൽ സാമാന്യേന അവസാനംവരെ നിലനിൽക്കുന്നു. അതിനാലാണ് ലാററിൻപ്രതിയിൽ:—

സ്വേച്ഛാനുസാരമായേതും
ശീലിച്ചിട്ടുള്ള ബാലകൻ
വൃദ്ധനായാലുമാമാർഗ്ഗം
വിട്ടുമാറില്ലതെല്ലുമേ— എന്ന ഈ വാക്യം തന്നെ പ്രഥമ ദൃഷ്ടിയിൽ അല്പം വ്യത്യാസപ്പെട്ടുകാണുന്നതു്.

176 പണമാരു ഭയത്തിന്നു
കിങ്കരന്നേകി മുന്നമേ
അവന്നു പിന്നെയാഭൃത്യൻ
കൊടുക്കമുഭയത്തിനു. 22–7. P.

177 അധൎമ്മബീജാവാപത്തെ–
ച്ചെയ്യും ധിക്കാരിയായവൻ
ദുഷ്ഫലം വിളവായ് കൊയ്യും
നിശ്ചയംതന്നെ മൽസുതാ! 22–8

178 ജയവും മാനവും ദാനം
ചെയ്യുന്നവന്നു കൈവരും;
അതുകൈക്കൊണ്ട മൎത്ത്യന്റെ
പ്രാണനും ഹൃതമായ്വരും. 22–9. V.

179 ദുഷ്ടനെ ഭ്രംശനം ചെയ്ക
തൎക്കവും സഹഗാമിയാം;
കലഹങ്ങളമൎന്നീടും
ദൂഷിവാക്കമിളച്ചുപോം. 22–10. V.

180 പറഞ്ഞയയ്ക്കാൻ ഭാവിച്ചാൽ
പറയും മന്ദനീവിധം:
"വഴിയിൽ സിംഹമെൻ പൊന്നെ!
തെരുവിൽ കൊലപാതകം." 22–13. P.

181 ബാലന്റെ ഹൃദയത്തോടു
ജളതാമനുബന്ധിതം;
അതു ശിക്ഷണവേത്രത്താൽ
വെളിയ്ക്കോടിച്ചു നീക്കിടാം. 22–15. V.

182 ദരിദ്രനെപ്പഴിച്ചിട്ടു
സ്വയംവിത്തം വളൎത്തവൻ

തൻെറതതി ധനിസ്സേകം
പട്ടിണിസ്സുമധീനനാം. 22–16. V.

183 ദരിദ്രനെന്നു ചിന്തിച്ചു
ഞെരുക്കൊല്ല ദരിദ്രനെ;
അവനെപ്പടിവാതുക്കൽ
ഞെരിച്ചും നീ കടക്കൊലാ. 22–22. V.

184 കാരണം കേളവന്നുള്ള
കാൎയ്യമീശൻ വിധിച്ചിടും;
അവൻെറ പീഡകന്മാൎക്ക
ചെയ്യീടും പ്രതികാരവും. 22–23. P.

185 കോപശീലമിയന്നോരു
നരൻെറ സഖിയാകൊലാ;
ഉന്മത്തനായ മൎത്ത്യൻെറ
സഹഗാമിയുമാകൊലാ. 22–24.

186 അവൻെറ വഴി ശീലിസ്സാം—
തിരിസ്സാനുമനുക്രമാൽ
ആത്മവ്യാധിസ്സു ഹേതുക്കൾ
ഭവിസ്സായ്യാനുമാണിതു. 22–25.

187 കൈയ്യടിച്ചിട്ടുറപ്പിക്ക—
ന്നവനാകൊല്ല നീ സുതാ;
കടങ്ങൾക്കിടനില്ക്കുന്ന
തരക്കാരനുമാകൊലാ. 22–26. V.

188 കൊടുക്കാൻ വകയില്ലാഞ്ഞാൽ
കടക്കാം നിൻെറ മന്ദിരെ
കിടക്കനിൻെറ കീഴിൽ നി—
ന്നെടുക്കമതിനാലവർ. 22–27. P.

189 പൌരാണികന്മാർ വെച്ചൊരു
മൎയ്യാദകളെയൊക്കെയും
വരഭേദം വരുത്താതെ
ശരിയായിട്ടുകാക്കുക. 22–28.

190 അപ്രാപ്യവിത്തമീക്ഷിക്കാ—
നയത്തേണ്ടക്ഷിബാലക!
അതുഗാരുഢപക്ഷം വെ—
ച്ചുയരത്തിൽ പറന്നുപോം. 23–5. V.

191 ഭോഷന്റെ പക്കൽ യാതൊന്നും
ഭാഷണം ചെയ്കവേണ്ട നി
തിരസ്കരിക്കുമാമന്ദൻ
തിരിച്ചോരോ പദങ്ങളും. 23–9. P.

192 ശിശുപ്രായന്റെ ഭൂഭാഗ—
ത്തതിർഭേദം വരുത്തൊലാ;
അനാഥനുള്ള വസ്തുക്കൾ—
ക്കകത്തും നീ കടക്കൊലാ. 23–10. V.

193 ശിക്ഷബാലനെ വിരുതു—
മകറേറണ്ടയിമൽസുതാ!
അടിക്കുമകനെദ്ദണ്ഡാൽ
മരിക്കില്ലതു നിശ്ചയം. 23–13. V.

194 ദണ്ഡു കയ്യിലെടുത്തിട്ടു
ദണ്ഡനംചെയ്കബാലനെ
ത്രാണംചെയ്തീടുമാബാല—
പ്രാണനെ നരകാൽ സുതാ! 23–14.

195 പാപാത്മ ഭൃതിയിൽച്ചിത്ത—
ലോഭ ഭാവം ത്യജിക്കുക;

അഖിലേശ ഭയത്തിൽ നിൻ–
ദിനമെല്ലാം നയിക്കുക. 23–17.

196 വിഷയേച്ഛയുമുന്മാദ–
പ്രിയവും നീക്കിവെക്കുക
ഇതുരണ്ടിലുമുൾപ്പെട്ടാൽ
ഗതിയില്ലതു നിൎണ്ണയം. 23–20; 1. P.

197 ജനിപ്പിച്ച പിതാവിന്നു
വഴിപ്പെട്ടു നടക്കണം:
വൃദ്ധമാതാവിനെച്ചൊറും
തുച്ഛമാക്കാതിരിക്കണം. 23–22.

198 തനുജാ! നീതിനേടേണം
വിവേകമഥശിക്ഷണം
വിജ്ഞാനമിവ മൂന്നും നീ
വിക്രയംചെയ്യപോകൊലാ. 23–23.

199 ഗുണവാൻെറ പിതാവിന്നു
പുരുമോദമുദിച്ചിടും;
വിജ്ഞൻെറ ജനിതാവേററ–
മവനിൽ തുഷ്ടനായിടും. 23–24.

200 ഭവിക്കട്ടെ പിതാക്കന്മാ–
ൎക്കാഹ്ളാദം നിങ്കലെപ്പൊഴും;
ജനിപ്പിച്ചൊരു മാതാവി–
ന്നുദിക്കട്ടെ മഹോത്സവം. 23–25.

201 വ്യഭിചാരിണിയാംനാരീ
പെരുതായൊരു ഗഹ്വരം;
ഇടുക്കായൊരു കൂപംതാൻ
പരസ്ത്രീയെന്നുമോൎക്കുക. 23–27.

202 വ്യഥയാക്കാക്കിളക്കം ചൊൽ—
കാക്കു വാഗപാദമൃഴിയിൽ?
കഷ്ടകാലവുമാക്കാക്ക—
കാരണക്ഷതവും സുതാ? 23–29. P.

203 നേത്രകാലുഷ്യവും പാക്കി—
ലാക്കമദ്യപനല്ലയോ?
മദ്യശാല തിരഞ്ഞോട്ടം
മത്തശീലനുമല്ലയൊ? 23–29; 30. P.

204 മദ്യം മധുരമായുള്ളിൽ—
ക്കടക്കമൊട്ടവിൽ സുതാ!
കടിസ്സുമതു സപ്പം പോൽ
സവ്വാംഗം വിഷമാക്കിടും. 23–31; 32. V.

205 ദുഷ്ടനെപ്പോൽ ഭവിസ്സാനായ്
കൊതിച്ചീടാസ്സു ബാലക!
അവനോടിടയാനും നിൻ—
മനസ്സിന്നിച്ഛ തോന്നൊലാ. 24–1.

206 കാരണം കേളവന്നേതു—
മധമ്മം തന്നെ ചിന്തകൾ;
അവൻെറ ചുണ്ടുകൾക്കിഷ്ട—
മസത്തായുള്ള ഭാഷണം. 24–2. P.

207 വിജ്ഞാനം മൂലമായ് വീട
പണിയപ്പെട്ടമെപ്പൊഴും;
വിവേകമതിനെപ്പാരം
ബലവത്താക്കമെനഹം. 24–3.

208 സമ്പത്തു, കീത്തി, മാധുയ്യ—
മിവയെക്കൊണ്ടു നിന്നടെ

മുറിസ്സുകങ്ങളെല്ലേതും
നിറസ്സുമറിവോക്കക. 24–4. P.

209 ബലവാനില്ലമുൽകൃഷ്ടൻ
ഗുണവാനായ മാനുഷൻ;
അതിശക്തനില്ലം നല്ല—
തറിവേറുന്ന പൂരുഷൻ. 24–5. P.

210 ഞെരുക്കങ്ങൾ വരുന്നേരം
മനഃക്ഷീണംഭവിസ്സിലൊ
നിനക്കുള്ളബലം നന്നായ്—
ക്ഷയിസ്സും കേൾക്ക ബാലക. 24–10. V.

211 അമിത്രമാപതിസ്സുമ്പോ—
ളാമോദം വേണ്ടതെല്ലുമെ:
അവൻ വിദ്ധ്വസ്ഥനാകുമ്പോ—
ളാഹ്ളാദം വേണ്ട മാനസെ. 24–17.

212 ദുഷ്ടനോടുള്ള മാത്സര്യ—
മൊക്കെയും വിട്ടുമാറുക;
നീചന്നു സമനായ്ത്തീരാ—
നുള്ള മോഹം ത്യജിസ്സുക. 24–19. V.

213 കാരണം ദുർജ്ജനങ്ങൾക്കി—
ല്ലാശഭാവിസുഖങ്ങളിൽ;
അവക്കവെട്ടമേകേണ്ട
വിളക്കും കെട്ടുപോം ദ്രുതം. 24–20.

2,4 ഭയപ്പെടുക ദൈവത്തെ—
ധരിത്രീപതിമാരെയും;
മൂഢരോടുള്ള സമ്പക്കം
രൂഢവേഗം ത്യജിസ്സുക. 24–21. P.

215 മുഖംനോക്കിത്തരംപോലെ
കാൎയ്യങ്ങൾ തീൎപ്പു ചെയ്യുന്ന
നിഷിദ്ധമെന്നു നന്നായി-
ദ്ധരിച്ചീടട്ടെ ബുദ്ധിമാൻ. 24-23.

216 അസത്തിനോടു "നീസത്താ-
ണെ"ന്നു ചൊല്ലുന്ന മൎത്ത്യനെ
ശപിക്കും ലോകമൊന്നാകെ,
ത്യജിക്കും സൎവ്വജാതിയും. 24-24. V.

217 അസത്തിനെശ്ശുകാരിക്കും
മാനവൻ മാനനീയനാം;
ആശിസ്സവൻെറ ശീഷ്ത്തി-
ലാവസിക്കുമനാരതം. 24-25.

218 "എന്നോടു ചെയ്യുതെന്തന്ന്യൻ
ചെയ്യേനതവനോടു ഞാൻ
പരക്രിയകൾപോലെൻെറ
പ്രതികാര"മിതോതൊലാ. 24-29.

219 വമ്പൻെറ നിരയിൽ പുക്ക്
മുമ്പേതാൻ നില്ക്കവേണ്ട നീ
അതിൻെറ ഹേതു ഞാൻ ചെമ്മേ
പറയാം കേട്ടുകൊള്ളുക. 25-6.

220 അടുത്തുകേറി നില്ക്കെന്നു
ശ്രവിക്കു ബഹുമാനമാം;
പ്രതീപമുരചെയ്യാൽ നീ-
യതീവജ്ജളനായ്വരും. 25-7.

221 വിവാദകാലമായാലും
വിവേകംവിട്ടു മൽസരം!

കഥിസ്സുവേണ്ട നിൻദുഷ്ടി–
പഥത്തിൽ പെട്ടതൊക്കെയും. 25–8. V.

222 മിത്രത്തിനവമാനം നീ–
യുത്ഭവിപ്പിച്ച ശേഷമായ്
അതുതീൎത്തു ശരിസ്സാക്കാ–
നിതുകൂടാതസാദ്ധ്യമാം. 25–8. V.

223 ബന്ധുവോടൊത്തുനിൻകാൎയ്യം
ചിന്തചെയ്യുക ബാലക!
അന്യരോട്ട രഹസ്യങ്ങ–
ളൊന്നുമേ പറയേണ്ട നീ. 25–9.

224 മറിച്ചുചെയ്യുവെന്നാകിൽ
ചിരിസ്സും കേട്ട പിമ്പവൻ
നിനക്കുദോഷമായുള്ളിൽ
നിനസ്സും പല മാനുഷർ. 25–10. P.

225 കൃപയും കൂറുമേകുന്ന
സ്വാതന്ത്ര്യം മൎത്യനെപ്പൊഴും
അവമാനത്തിലാകായ്വാ–
നവസംരക്ഷചെയ്യുക. 25–10. V.

226 തക്കനേരത്തു ചൊല്ലുന്ന
യുക്തമായുള്ള വാക്കുകൾ
വെള്ളിത്തട്ടങ്ങളിൽവെച്ച
പൊൻപഴങ്ങൾക്കുതുല്യമാം. 25–11.

227 കൊട്ടതാം കാററു കാൎമേഘം
മഴയില്ലുണ്ടവെങ്കിലും;
ഇതുപോൽബഹുവാഗ്ദാനം
വൃഥാ ഘോഷിച്ചിടുന്നവൻ. 25–14.

228 ക്ഷമകൊണ്ടുളവായീടും
പ്രഭുവിൽ ശാന്തമാനസം;
മൃദുവാക്കുകളാൽ ഭഗ്ന—
മാകും കാഠിന്യമേതുമെ. (a) 25–15. V.

229 അടുത്തവീട്ടിലെപ്പോഴും
കടക്കേണ്ടതന്യജ നീ
മടുപ്പവൎക്കു തോന്നിച്ചാ—
ലൊടുക്കം ദ്വേഷമായ്വരും. 25–17. P.

230 അസത്യമാരു സാക്ഷിയ്ക്കു—
മയൽക്കാരനു ദോഷമായ്;
അസ്ത്രവും, ഖഡ്ഗവും പാരം
തീക്ഷ്ണബാണവുമാണവൻ. 25–18.

231 വിശ്വാസഹീനനെക്കഷ്ട—
കാലത്താശ്രയമാക്കിയാൽ
ജീൎണ്ണദന്തങ്ങളും ക്ലാന്ത—
പാദവുംപോൽ ഫലപ്പെടും. 25–19. V.

232 യഥാകീടങ്ങൾ വസ്ത്രത്തെ,
യഥാദാരുവിനെച്ചിതൽ,
തഥാഹാനിഭവിപ്പിയ്ക്കും
വ്യഥമൎത്ത്യാശയത്തെയും. 25–20.

233 ക്ഷുധാൎത്തവൈരിയെബ്ഭക്ഷ്യ—
പദാൎത്ഥംകൊണ്ടുപോററുക;

(a) കീഴുള്ളവർ മേലുള്ളവരുടെ കോപത്തെ ക്ഷമാപൂൎവ്വം സഹിക്കയും ശാന്തവാക്കുകൾകൊണ്ടും മധുരഭാഷണംകൊണ്ടും സാവകാശത്തിൽ അതിനെ മൃദുവാക്കുകയും ചെയ്താൽ ആ കോപം ഇല്ലാതാകുമെന്നൎത്ഥം.

തൃഷ്ണാതുരരിപുക്കൾക്കായ്
തുഷ്ട്യാപാനം കൊടുക്കുക. 25–21.

234 അരികൾക്കിതു മൂർദ്ധാവിൽ
ചൊരിയും കനലാസ്വരും;
പരമേശൻ നിനക്കേററം
വരവും മഴപോൽ തരും. 25–22.

235 വടക്കൻ കാററുവർഷത്തെ–
ത്തട്ടത്തോടിച്ചു നീക്കിടും;
പൈശുന്യ ജിഹ്വയെ ദുഃഖ–
മുഖവും ദൂരെയാക്കിടും. 25–23. V.

236 ആത്മസംദമനം ചെയ്വാൻ
പ്രാപ്തനല്ലാത്ത മാനുഷൻ
കോട്ടയും പൂട്ടുമില്ലാത്ത
പട്ടണത്തോടുതുല്യമാം. 25–28. P.

237 ഗഗനത്തിൽപ്പറക്കുന്ന
ചടകാദിഖഗങ്ങൾ പോൽ
വൃഥാ ശാപങ്ങളും ചുററി–
ത്തിരിയുന്നു ധരിക്കുക. 26–2. P.

238 കുതിരക്കു ചിതം ചാട്ട,
കഴുതക്കു ഖരവേത്രവും,
ഭോഷന്നു നിയതം യുക്തം
പൃഷ്ഠഭാഗത്തു ദണ്ഡനം. 26–3. P.

239 ജഡൻെറ ജഡതക്കൊപ്പി–
ച്ചുത്തരം പറയേണ്ട നീ;
അതുകൊണ്ടവനും നീയും
ശരിയാണെന്നു വന്നുപോം. 26–4.

240 നിനക്കുള്ള വിവേകംപോ–
ലവനോട്ടുരചെയ്യുക.
അതുകൊണ്ടവനുണ്ടാം താൻ
ബുധനല്ലെന്നു സമ്മതം. 26–5. P.

241 ജാഡ്യങ്ങൾ പുനരാവൎത്തി–
ച്ചുരചെയ്യുന്ന മന്ദധീ
വമിച്ച വസ്തു വീണ്ടും ചെ–
ന്നശിക്കും ശ്വാവുപോലെയാം. 26–11. V.

242 ബുധനാണെന്നു താൻ ചിന്തി–
പ്പവനെക്കണ്ടുവോ സുതാ?
അവനെക്കാൾ മഹോൽകൃഷ്ടൻ
ഭോഷനാണെന്നു കാണുക. 26–12. P.

243 ദ്വാരഗ്രന്ഥികളിൽത്തന്നെ
കവാടം തിരിയും വിധം
മടിയൻ ശയ്യയിൽത്തന്നെ
കിടന്നു മറിയും സദാ. 26–14.

244 ആപ്തവാക്യങ്ങളെച്ചൊല്ലും
സപ്തമാനുഷരിൽപ്പരം (a)
ബുദ്ധിമാനാണു താനെന്നു
ശുദ്ധമൂഢന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ. 26–16. V.

(a) 'ആപ്തവാക്യങ്ങൾ' ആലോചന, ശരിയായ വിധി, ന്യായം, സാരവൃത്തി ഇവകൊണ്ടു മനസ്സിനേയും,– ഭംഗി, ഫലിതം ഇത്യാദികളെക്കൊണ്ടു ശ്രോത്രേന്ദ്രിയങ്ങളേയും രസിപ്പിക്കുന്ന വാക്യങ്ങൾ എന്നാണു് സങ്കല്പം.– 'സപ്തമാനുഷർ' എന്നതിനു എല്ലാ മനുഷ്യരും എന്നു ഇവിടെ അൎത്ഥമാക്കേണ്ടതാണു്. വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥത്തിൽ പല സ്ഥല

245 തനിയ്ക്കു കാൎയ്യമില്ലാത്ത
വഴക്കിന്നേൎപ്പെടുന്നവൻ
കടിയ്ക്കും ശ്വാവിനെക്കാതിൽ
പിടിയ്ക്കുന്നെന്നു കാണുക. 26–17. P.

246 വിറകിൻെറയഭാവത്താ–
ലെരിയാതഗ്നി കെട്ടുപോം;
കുഴപ്പക്കാരനില്ലാഞ്ഞാൽ
കുഴപ്പവുമമൎന്നുപോം. 26–20. P.

247 ഇരുന്നൽ തീക്കനല്ക്കെന്താ–
ണഗ്നിയ്ക്കു വിറകെങ്ങനെ?
അതുപോലൊരു കോപിഷ്ഠൻ
ജനിപ്പിയ്ക്കുന്നു ശണ്ഠകൾ. 26–21.

248 കുഴികുത്തുന്നവൻ തന്നെ
വഴിതെററിയതിൽപ്പെടും;
കല്ലുരുട്ടുന്നവൻ നേരെ
ചെല്ലും പിന്നോക്കമാൎഗ്ഗില. 26–27.

249 അടുത്ത നാളിനെച്ചിന്തി–
ച്ചവഷ്ടംഭം തുടങ്ങൊലാ.
നാളെയെന്തൊക്കെയാണെന്നി–
ന്നാൾ നിനക്കറിയാവതൊ? 27–1.

250 തനുജാ നിൻെറ വായല്ലാ–
രന്യൻ നിന്നെ സ്തുതിയ്ക്കണം;
പരൻ പുകഴ്ത്തണം നിൻെറ
രദനച്ഛദമല്ല കേൾ. 27–2.

ങ്ങളിലും 'ഏഴ്' എന്ന സംഖ്യ അനവധി, സൎവ്വം എന്ന അൎത്ഥത്തിലാണു് പ്രയോഗിച്ചിരിയ്ക്കുന്നതു്.

251 കല്ലിന്നു ഘനമേറുന്നു
ഭാരമേറുന്നു മണ്ണിനു
മൂഢന്റെ കോപമീരണ്ടു–
വസ്തുവേക്കാൾ തുലോം ഗുരു. (a) 27–3.

252 പ്രത്യക്ഷശാസനം ഗുപ്ത–
മൈത്രിയെക്കാൾ മഹത്തരം;
ശത്രുവിൻ ചുംബനത്തെക്കാൾ
മിത്രദണ്ഡനമുത്തമം. 27–5; 6. P.

253 മധുകോശത്തെയും കാലാൽ
ചവിട്ടും പൂരിതോദരൻ
വിശപ്പുള്ളവനത്യന്തം
രുചിയ്ക്കും കയ്ച വസ്തുവും. 27–7.

254 സുരഭീകൃതവസ്തുക്കൾ
ഹൃദയോല്ലാസഹേതുകം
മിത്രമന്ത്രണമാത്മാവി–
ന്നത്യാഹ്ളാദപ്രദായകം. 27–9.

255 പിതാവിൻ ബന്ധുവേയും നിൻ–
ബന്ധുവേയും ത്യജിക്കൊലാ;
നിന്റെ കഷ്ടതയിൽ നിന്റെ
ഭ്രാതൃഗേഹം ഗമിക്കൊലാ. 27–10.

256 അകലത്തു വസിയ്ക്കുന്ന
ഭ്രാതാവേക്കാൾ ഫലപ്രദൻ
അടുത്തുതന്നെ പാക്കുന്നോ–
രയൽക്കാരൻ ധരിയ്ക്കുക. 27–10.

(a) വഹിയ്ക്കുവാൻ പ്രയാസമേറിയതു്: അധികം ഉപദ്രവകരമായതു എന്നൎത്ഥം.

257 നരകം നാശമീരണ്ടും
നിറയുന്നില്ലൊരിക്കലും;
മനുഷ്യനേത്രവും സൂനൊ!
തൃപ്തമല്ലൊരു നാളിലും. 27–20.

258 മൂശകൊണ്ടറിയാം വെള്ളി–
യഗ്നിക്കൊണ്ടഥ കാഞ്ചനം
സ്തുതിപാഠക വക്ത്രത്താ–
ലൊരുമർത്ത്യനെയും തഥാ. 27–21.

259 യവതുല്യമുരൽക്കള്ളി–
ലിട്ടുമർദ്ദിക്കു മൂഢനെ;
അവന്റെമൌഢ്യമെന്നാലു–
മുമിയായ്ത്തിരിയാദൃഢം. 27-22. V.

260 അനുധാവകനില്ലാതെ
താനേയോടുന്നു ദുർജ്ജനം.
മൃഗരാജസമം ധൈര്യ–
മാർന്നു നില്ക്കുന്നു സജ്ജനം. 28–1.

261 കുടിലാശയനായുള്ള
ധനവാനിലുമുത്തമൻ
നിർവ്യാജമാനസം ചേർന്ന
നിർദ്ധനൻതന്നെ നിശ്ചയം. 28–6. V.

262 ധനസമ്പാദനത്തിന്നായ്
ധൃതികൂട്ടുന്ന മാനുഷൻ
നിർദ്ദോഷിയായ് ഭവിക്കില്ലെ-
ന്നുറപ്പായ് വിശ്വസിക്കുക. 28–20. V.

263 ദുഷ്കർമ്മമത്രേ ചെയ്യുന്നു
മുഖംനോക്കി വിധിപ്പവൻ;

അവനല്പ നറുക്കിന്നും
സത്യത്തെക്കൈവിട്ടുന്നുകേൾ. 28–21. V.

264 സ്തുതിച്ചു ചതിപററിക്കും
നരനെക്കാളുമാത്മജാ!
ശാസിക്കും നരനെപ്പിന്നെ
സ്നേഹിക്കുമൊരുവൻ ദൃഢം. 28–23. V.

265 ദരിദ്രക്കു കൊടുക്കുന്ന
നരൻ നിർദ്ധനനായിടാ.
ദീനരിൽ നിന്നു കൺമാററു–
ന്നവന്നേറുന്നു ശാപവും. 28–27. P.

266 സജ്ജനം പെരുകുന്നേരം
ലോകമാഹ്ലാദമാന്നിടും;
ദുർജ്ജനങ്ങൾ ഭരിക്കുമ്പോൾ
കേഴും ലോകങ്ങളൊക്കെയും. 29–2. V.

267 മനഃക്ഷോഭങ്ങളോരോന്നും
വെളിവാക്കുന്നു വർബ്ബരൻ;
മനസ്സുകൊണ്ടു നന്നായി–
ച്ചിന്തചെയ്യുന്നു ബുദ്ധിമാൻ. 29–11. P.

268 പൊളിവാക്കുകളെത്തുഷ്ട്യാ
കേൾക്കുമദ്ധ്യക്ഷനാരുവാൻ?
അവൻെറ സർവ്വദാസന്മാർ
ദുഷ്ടരെന്നോർത്തുകൊള്ളുക. 29–12. P.

269 നിർദ്ധനൻ ദുഃഖിതൻ താനും
കണ്ടുമുട്ടും പരസ്പരം;
ഇരുപേരുടെയും നേത്രം
തെളിയിക്കുന്നതീശ്വരൻ. 29–13. P.

270 നീതിപൂൎവ്വകമായേത്തും
വിധിചെയ്യുന്ന ഭൂമിപൻ
നീതിയാൽ സ്വന്ത പീഠത്തെ
ബലവത്താക്കുമെന്നഹം. 29-14. P.

271 വടിയും ശിക്ഷയും നല്ല-
വിജ്ഞാനം നൽകുമേവനും;
സ്വതന്ത്രൻ സുതനമ്മക്കു
വരുത്തും ലജ്ജയേററവും. 29-15.

272 ശരിയായവിധം നിൻെറ
മകനേ നീ വളൎത്തുക
നിനക്കാശ്വാസനം നൽകും
മനഃസംതുഷ്ടിയും തരും. 29_17.

273 വചസ്സുകൊണ്ടുമാത്രം നേർ-
വഴിക്കാവില്ല സേവകൻ.
അടിപേടിക്കുവാനില്ലെ-
ന്നറിയുന്നതു കാരണം. 29-19. P.

274 നിനച്ചു കഴിയും മുമ്പെ
കഥിച്ചു കഴിയുന്നവൻ
അധമൻ ജളനെക്കാളു-
മധികം, കേൾക്ക ബാലക! 29-20. P.

275 ശൈശവംതൊട്ടു ലാളിച്ചു
വളൎത്തപ്പെട്ട മാനവൻ
ദാസനാകുമൊടുക്കത്തിൽ
ദീൎഘശ്വാസംകഴിച്ചുപോം. 29-21. P.

276 രാഗാദികൾക്കു കീഴ്പെട്ട
മാനവൻ ക്ഷോഭകാരകൻ;

ദുഷ്ക്കാമിയപരാധത്തെ
വദ്ധിപ്പിക്കുന്നു ബാലക! 29–22. P.

277 പ്രാഗത്ഭ്യമനിശം പുത്രാ
താഴത്താക്കുന്നു മർത്ത്യനെ;
വിനയം വല്യതാക്കീട്ടു–
മവൻെറ മഹിമാവിനെ. 29–23 P.

278 സജ്ജനം ദുർജ്ജനത്തെ വി–
ദ്വേഷിക്കുന്നു നിരന്തരം;
സന്മാൎഗ്ഗമൊക്കെയും ദുഷ്ട–
മർത്ത്യനും നിരസിച്ചിടും. 29–27. P.

279 ദൈവവാക്കുകൾ നിശ്ശേഷം
പാവനം ശോഭനം പരം.
ആശ്രയിക്കുന്നവൎക്കെല്ലാ–
മഭയസ്ഥാനമീശ്വരൻ. 30–5. V.

280 ഈശ്വരപ്രോക്തമാം വാക്കിൽ
ചേൎക്ക വേണ്ടതുമോമനെ!
അതു ശിക്ഷാർഹമാം വ്യാജ–
വക്താവാം നീയുമോൎക്കുക. 30–6.

281 വ്യൎത്ഥാഭിമാനമല്പുണ്ണം
സത്യമല്ലാത്ത വാക്യവും
ഇവ ദൂരെയകറ്റേണ–
മിവനിൽ നിന്നു ദൈവമേ! 30–8.

282 ധനികത്വവുമത്യന്തം
ധനഹീനതയും വിഭോ!
അടിയന്നരുളീടൊല്ല
മുടക്കീടൊല്ല നിത്യത. 30–8.

283 ധനപൂർത്തിയി“ലാരീശ”—
നിതിഹാഹന്ത ദൈവമേ!
കളവായൊരുപക്ഷേ ഞാൻ
പറയാനിടയായിടാം. 30–9. P.

284 ദാരിദ്ര്യദുഃഖമേറുമ്പോൾ
ചോരണം ചെയ്തുപോമഹം
പിന്നെയെൻ ദൈവനാമത്തിൽ
കള്ളയാണയുമിട്ടുപോം. 30–9.

285 പരിപാവനരായ് താനേ-
കരുതുന്നൊട്ടു മാനുഷർ
പറയാമവരെന്നാലും
കറയെക്കഴുകാത്തവർ. 30–12.

286 രണ്ടു പുത്രികൾ കന്നട്ട (a)
യ്ക്കുണ്ടു രണ്ടുമൊരേവിധം
കൊണ്ടുവാ കൊണ്ടുവായെന്നു
ച്ചുണ്ടുകൂട്ടാതെ ചൊല്ലിടും. 30–15. V.

287 അലംഭാവമുദിക്കാത്ത
വസ്തു മൂന്നുണ്ടു ബാലക!
നാലാമതൊന്നു ചൊല്ലുന്നീ-
ലിനിവേണ്ടെന്നൊരിക്കലും. 30. 15.

288 നരകം, ഗർഭപാത്രത്തിൻ—
വദനം, വറഭൂമിയും;
മതിയെന്നുരചെയ്യുന്നി—
ല്ലഗ്നി യാതൊരു നാളിലും. 30–16.

(a) “കന്നട്ട” ആശയെ നിർദ്ദേശിക്കുന്നു. ഇതിന്റെ രണ്ടു പുത്രികൾ വിഷയേച്ഛയും ദ്രവ്യാഗ്രഹവും തന്നെ.

289 എനിയ്ക്കു ദുഃഖമായിട്ടു
ചൊല്ലാൻ മൂന്നുണ്ടു സംഗതി;
പിന്നെ നാലാമതൊന്നുള്ള—
തെന്നാലജ്ഞാതമേററവും. 30–18. P.

290 ഗരുഡായനമാകാശെ,
ശിലയിൽ സൎപ്പ പദ്ധതി,
കടലിൽ കപ്പലിൻമാൎഗ്ഗം,
യൌവ്വനെ മൎത്ത്യപാഥയും. 30–19.

291 ഉലകം മൂന്നു കാൎയ്യത്താ—
ലുലയുന്നു നിരന്തരം;
നാലാമതൊന്നിനെത്താങ്ങാ—
നാളാകുന്നില്ല പാരിടം. 30–21.

292 അധികാരം നടത്തുന്ന
ദാസനും, കുക്ഷിപൂരണം
ശരിയായിബ് ഭവിച്ചുള്ള
ഭോഷനായൊരു മൎത്ത്യനും. 30–22.

293 വിവാഹബദ്ധയാം സ്ത്രീയിൽ—
ദ്വേഷവും, തൻെറ നാഥയെ
ബലാലിറക്കിവിട്ടോരു
ദാസിയും കേൾക്കനാലിവ. 30–23. P.

294 നാലുണ്ടു ഭൂമിയിൽ വസ്തു
കേവലം ചെറുതായതു
അവ വിജ്ഞരിലത്യന്തം
വിജ്ഞരാകുന്നു നിശ്ചയം. 30–24.

295 ഒട്ടമേബലമില്ലാത്ത
ക്കൂട്ടമാണു് പിറവീലികാ

എങ്കിലും ഫലകാലത്തിൽ
സംഭരിയ്ക്കുന്ന ഭോജനം. 30_25.

296 ബലമററൊരു വർഗ്ഗംതാൻ
മുയലെന്നു സുസമ്മതം;
അതു പാറകളിൽത്തന്നെ
പണിയുന്നു നികേതനം. 30–26.

297 കളിയല്ല സുതാ! വെട്ടു–
കിളികൾക്കില്ല നായകൻ.
ഇളയാതവ കൂട്ടംചേ–
ന്നിളകും വിഗമങ്ങളിൽ. 30–27.

298 അഷ്ടാപദനഹോരാത്രം
തുഷ്ട്യാനിൽക്കുന്നു കാൽകളിൽ;
അതുരാജനികേതത്തിൽ
കുടിപാക്കുന്നു– നാലിവ. 30–28

299 ന്യായപൂർവ്വം വിധിയ്ക്കുവാനായ്
വായ് തുറക്ക തനൂജ, നീ
ദരിദ്ര ദീനന്മാരോടു
നീതിചെയ്യുക സർവ്വദാ. 31–9.

300 നിഷ്ഫലം രൂപലാവണ്യം
വ്യർത്ഥം സൌന്ദര്യമൊക്കെയും
കർത്താവിൽബ് ഭയമേറുന്ന
മാനിനീമാനനീയയാം. 31–30.

(സമാപ്തം.)

Printed and published for the Proprietor by P.K. Joseph
at St. Joseph's Press, Mannanam. 1921.